

Kinh Vân

Contents

Kinh Vân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 4	4
4. Chương 5	6
5. Chương 6	7
6. Chương 7	9
7. Chương 8	11
8. Chương 9	12
9. Chương 10	12
10. Chương 11	15
11. Chương 12	16

Kinh Vân

Giới thiệu

Thể loại: Đế vương công x hoàng tử thụ, huynh đệ văn, ngược, sinh tử văn, HEHắn vừa sinh ra, mẫu thân đã qua đời, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van>

1. Chương 1

Hắn vừa sinh ra, mẫu thân đã qua đời, chỉ có Lệ phi yêu thương, bảo vệ, ôm ấp. Đối với đứa trẻ ba tuổi, lớn lên trong gia đình đế vương, phụ hoàng chỉ nhìn hắn như người kế thừa, thì sự ấm áp của Lệ phi chính là báu vật của Lạc Cách thái tử hắn.

“Cách Nhi, thích đệ đệ không? “ Thái y vừa đi khỏi, Lệ phi nhìn hắn hiền hòa hỏi. Nàng mang thai rồi

Lệ Phi hình dáng nặng nề – không chơi với hắn nữa. Vì may áo cho đệ đệ – không chơi cùng hắn nữa. Có đệ đệ, mẫu phi đã yếu càng yếu hơn không thể kiểm tra bài tập của hắn nữa – Hắn ghét đệ đệ này.

Lệ phi yếu sức, sinh hoàng tử xong liền nhắm mắt xuôi tay, không kịp nhìn con trai mình một lần. Nàng không phải phi tử yêu thương của hoàng đế, với cái chết của mình cũng chỉ nhận được một tiếng thở dài từ vị vua cao cao tại thượng.

Tiểu hoàng tử được đặt tên Kinh Vân, để lại Đông các cho nhũ mẫu nuôi nấng. Từ đó không ai trong cung biết tới sự tồn tại của Kinh Vân – trừ một người – thái tử Lạc Cách – kẻ hận y thấu xương, vì y mà sự ấm áp cuối cùng nơi hoàng cung này của hắn cũng mất đi. Bốn tuổi, Lạc Cách bắt đầu sai người hành hạ Kinh Vân

Thời gian tựa thoi đưa, Kinh Vân năm nay mười tám, đang mức nước từ dưới giếng lên, vỗ vỗ, dòng nước mát lạnh chạm vào da thịt, rất thoải mái.

Nơi y sống là Đông Các xơ xác, tàn lụi, chưa từng có người qua dọn dẹp. Màu sắc trên tường đã bạc từ lâu, thay thế bằng một lớp rong rêu xanh xanh.

Bước vào trong phòng, y lôi một quyển thư tập ra, trong đó là thể giới mộng tưởng của y, trong đó, y viết về một người bạn, nàng tên Tô Lệ, vuốt tay lên bìa thư tập, y không kiềm chế mỉm cười, rồi lại thả hồn mình vào thư tập, vào thể giới tưởng tượng của y.

Hoàng thượng bằng hà, tất cả hoàng tử đều tới quỳ bên, cả không khí tang thương lẫn màu vải trắng bao trùm cả hoàng cung.

Thái tử Lạc Cách lên ngôi, lấy hiệu Minh Đức, đại xá thiên hạ. Nhưng việc đầu tiên y làm trong đêm đầu tại vị là phá hủy thể giới của một vị hoàng tử.

“ KHÔNG! ”. Một tiếng hét thảm thương từ chính điện vang ra.

“ Xin người...Lạc Cách...xin người...đừng...ta sẽ làm mọi thứ...đừng đốt...” Kinh Vân bị hai cấm vệ quân giữ chặt, cổ vươn người về phía long ỷ, gắt gao nhìn Lạc Cách, hoảng hồn nghĩ tới thư tập.

Lạc Cách đang cầm trên tay một quyển sách bìa màu xanh, được cất giữ cẩn thận, một chút sờn ở góc sách cũng không có, một quyển sách đẹp, được chủ nhân giữ gìn như vật chân quý, lại đang đưa mình trước ngọn lửa. Lửa từ ánh nến, bén vào thư tập, đầu tiên là mép sách bị lửa chồm lên, cháy, rồi tàn tro nhẹ nhàng tản ra, lửa lớn dần, như tìm được con mồi ngon, ra sức nuốt lấy. Ngón tay thon dài, trắng muốt cầm trên góc sách khác của thư tập buông ra, để cho nó rơi trên bàn, tiếp tục bùng cháy.

Vùng vẫy thoát ra, cấm vệ quân nhận được cái gật nhẹ của Lạc Cách, buông Kinh Vân ra. Y lao tới long án, ôm thư tập đang bùng cháy vào ngực. Đây là thể giới của y, là người thân của y, Tô Lệ, nhớ về những tháng ngày cùng nàng bầu bạn trong tưởng tượng, nhớ về lần nàng e thẹn đưa ra hai quả quýt “Đây là ta năm ngoái trồng đấy, ăn xem ngọt không”, nhớ về những khi cùng nàng chạy chơi trên bãi cỏ xanh rộng lớn quanh nhà, nhà, đúng rồi, ở đó có một ngôi nhà nhỏ, trong nhà có mẫu thân, nếu y đi chơi về muộn sẽ bị mắng. Y cùng Tô Lệ đi ngao du thiên hạ, tới nơi non nước hữu tình, cảnh sắc miên man, thú vị. Cùng hành tẩu giang hồ, cùng cứu giúp bá tánh khó khăn. Cùng nàng nằm trên nóc nhà ngắm trăng sao, bầu trời cao vợi vợi, đêm đen tĩnh lặng, nhìn trời sao mà tưởng như mình sẽ bị hút lên đấy, cuốn vào những ánh sao lấp lánh, tự nhiên thấy sợ, Tô Lệ nhẹ nhàng nắm tay y rồi siết chặt, như ý nói nàng sẽ giữ y lại, y sẽ không bị cuốn vào trời cao cô đơn kia. Ôm chặt thư tập đang bốc cháy, trong đầu Kinh Vân hình ảnh lần lượt lướt qua, Tô Lệ nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán y, hỏi có mệt không, nàng cười thật hiền hòa, trong ánh mắt ấm tràn tình mẫu tử, Tô Lệ ôm vai y, cùng y đi về bàn cơm. Tô Lệ là bạn – Tô Lệ là tỷ tỷ – Tô lệ là mẹ, thư tập là thể giới nhỏ bằng bong bóng bảy sắc cầu vồng do y tưởng tượng ra nhưng là nơi y hạnh phúc nhất, là sợi dây thừng níu y lại trên thế gian. Là thứ khiến cho lòng y ấm áp, là thứ khiến đầu óc y không phát điên vì cô đơn, là tất cả của y, là tâm hồn y, là nơi y bầu víu, kẻ không có gì như y chỉ có một quyển sách để chôn chạy cũng mất rồi –

Thấy Kinh Vân ôm chặt quyển sách đang cháy, sợ y bị bỏng, Lạc Cách và hai cấm vệ vội vàng chạy tới, cố kéo hai tay Kinh Vân ra, giằng lấy quyển sách, nhưng Kinh Vân như con thú điên, cứ lao tới thư tập mà giằng mà ôm. Đầu óc y chông rỗng, chỉ có lao tới, nơi đó là thân mẫu y, trong đó là bạn, là khoái hoạt, hạnh phúc, là ấm áp, là tâm hồn, Kinh Vân y ở thể giới này chính là mộng, là thân xác, còn thực với y là thể giới trong sách, nhưng đã bị Lạc Cách một ngọn lửa đốt cháy, thể giới theo con chữ tan thành cát bụi. Kinh Vân hoảng loạn, đôi mắt vô hồn, tay chân của cào loạn xạ như phát bệnh, da và môi trắng xóa, bộ quần áo rách trên người y cũng vì giằng co với Lạc Cách cùng cấm vệ mà rách toạc.

“ Kinh Vân, bình tĩnh”. Lạc Cách dùng hết sức giữ người này trong tay, chế trụ không cho y vùng vẫy loạn xạ nữa, miệng hướng một cấm vệ ra lệnh: “ Truyền thái y tới đây”. Y cứ hoảng loạn như vậy được đưa vào tấm cung của Lạc Cách, nằm trên giường của hắn, bị Lạc Cách dùng thìa bón thuốc, không yên ổn mà ngủ, trong giấc ngủ cũng không khỏi vài tiếng thổn thức. Áo trắng vì ôm thư tịch mà cháy xém trước ngực

được cung nhân thay ra, hai tay bị bóng đang được thái y bôi thuốc rồi dùng vải trắng băng lại. Đợi thái y chữa trị xong, Lạc Cách ra lệnh:

“Thái y, ra ngoài cùng ta nói chuyện.” Lạc Cách hất tay áo, tay chấp ra sau, nói với thái y rồi bước ra phòng ngoài.

“Y có sao không?” Lạc Cách hỏi, trước giờ bị hấn khi dễ, Kinh Vân luôn bày ra bộ mặt thờ ơ lãnh đạm, không phản đối, không khuất phục. Kể cả khi còn là thái tử hấn bắt y rót rượu, kẻ rót người đổ, hay lần hấn ném chén xuống ao đông lạnh giá, bắt y nhặt lên, người ném kẻ nhặt, cũng chỉ thấy y một thân lạnh run mà khuôn mặt vẫn không coi đó là gì, vẫn không nhận được chú ý của y. Vậy mà đêm nay, một quyển sách nhỏ nhoi lại khiến y tâm hoảng thần loạn như vậy...

“Muôn tâu hoàng thượng, thập tam hoàng tử bị kích động đau đớn quá mức, nộ khí công tâm, sợ là vài ngày khó bình phục.” Thái y chân thành nói.

“Vết thương của y thì sao?” Lạc Cách cẩn thận hỏi lại.

“Nửa tháng sẽ bình phục, cũng không để lại sẹo.”

“Chăm sóc cho Thập Tam hoàng tử tử tế, cần gì cứ nói với Vân Nhi.” Lạc Cách khoát tay về phía cô nương mặc trang sức trang trọng, bông tai hoa sen rủ xuống, vòng mã não làm tôn lên vẻ đẹp của chiếc cổ trắng muốt, khuôn mặt thanh tú diễm lệ. “Nàng là thị tỳ thân cận của trẫm.”

“Vi thần tuân mệnh.” Vị thái y già khom lưng nhận lệnh.

“Lui xuống đi, nghiên cứu kĩ bệnh tình của y.” Lạc Cách dặn dò.

“Dạ, vi thần xin lui.” Thái y thi lễ xong mang hòm thuốc rời đi.

Lạc Cách bước tới giường, hấn nhìn Kinh Vân, khó chịu nhíu mày, cứ như ai vừa đánh hấn một trăm trượng còn tặng kèm vài nắm muối. Nhìn y ngủ mà tay run run nắm chặt ngực, lông mày, môi cũng nhíu chặt, thống khổ muôn phần. Nắm tay Kinh Vân, không để cho y vì nắm tay mình mà đau tới vết bỏng.

“Sao hành y đến vậy?” Lạc Vân tiến tới, vỗ vai Lạc Cách, hỏi hấn, nàng là con gái La tướng quân, thị tỳ bên cạnh Lạc Cách từ khi hấn còn nhỏ, nên mọi chuyện về Lạc Cách nàng đều hiểu rõ (như là tỷ tỷ ý), trước hấn làm nhiều điều với Kinh Vân, báo thù cho Lệ phi, nhưng nay chẳng phải bệ hạ đã hồi tâm chuyển ý, bỏ đi phần tâm tư này trên người thập tam hoàng tử rồi sao.

“Ta là có ý định, không ngờ y lại thương tâm đến thế.” Lạc Cách nắm lấy bàn tay Kinh Vân, để y bầu chặt tay mình.

“Bệ hạ, đừng làm gì để mình phải hối hận.” Vân Nhi thật lòng nhắc nhở, có dự cảm mơ hồ rằng bệ hạ và thập tam hoàng tử nếu không khéo sẽ này sẽ thành đau khổ. Với nàng mà nói, một lần như vậy là quá đủ rồi, nàng không muốn những người bên cạnh cũng thế, nhất là vị hoàng đế nàng coi như đệ đệ này.

“Trời cũng khuya rồi, hoàng thượng đi nghỉ đi, mai còn thiết triều sớm, thập tam hoàng tử để nô tỳ trông coi.”

“Ừ”. Nói rồi Lạc Cách rời đi, hấn ở đây thêm nữa cũng chỉ thấy khó chịu. Vân Nhi đứng đó thở dài rồi bước ra ngoài.

2. Chương 2

Nắng ban mai tràn trên mặt đất, len lỏi như quỷ nhỏ ranh mãnh len vào phòng, tò mò vắt qua mặt Kinh Vân, y tỉnh. Tỉnh thì sao chứ, thế giới này là mơ, thế thì y đã tỉnh đâu, tỉnh đối với y là ở chỗ khác. Bước chân xuống giường, như không phải là đôi chân của mình, y đến bên cửa sổ, nhướn người ra đón nắng, ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ mặt đến nửa thân trên của y, tiếng chim hót bên ngoài, y đứng như thế, nhắc môi cười đến hoàn mỹ nhưng đôi mắt kia vô thần như người trong mộng.

Vân Nhi thấy bước vào định xem Kinh Vân đã tỉnh chưa, thấy vậy hết sức hoảng sợ, tại sao nàng có cảm giác y như sắp biến mất?

“Thập tam hoàng tử.” Nàng hoảng hốt gọi y, vội chạy tới đỡ y về giường.” Đêm qua người kích động quá nên hôm nay sẽ mệt, đói bụng nhỉ, ta cho người mang cháo lên, ăn một chút” Nàng cười, dùng giọng tự nhiên nhất mà nói chuyện với Kinh Vân, hi vọng người sẽ tốt lên.

“Tô Lệ, là ta tạo ra nàng”. Kinh Vân nói, môi cong lại thành nụ cười hạnh phúc.

Vân Nhi bưng bát cháo tới, dùng thìa bón cho Kinh Vân, y không há miệng, chỉ ngồi đó cười, trầm tư trong tâm trí của chính y, thìa cháo đưa tới, chạm vào môi y cũng không làm y bị tác động. Vân Nhi cố tình đưa thìa cháo vào sâu trong miệng Kinh Vân, đổ vào miệng, cháo theo khóe miệng chảy ra. Kinh Vân ngồi ngồi trên giường, tựa vào gối, một thân bạch y, hai tay buông thõng, da trắng bệch, nhất là đôi mắt vô thần, mông lung.

“Hoàng tử.” Lạc Vân không ngăn được nước mắt trào ra, khẽ lấy khăn tay lau đi, ngẩng lên thấy Lạc Cách đứng đó. Hấn tức giận bước nhanh về phía Kinh Vân, nắm lấy bả vai y, ra sức bóp, lay mạnh, muốn từ lúc này gọi y tỉnh lại, trốn tới nơi đó, trốn tới nơi đó, hấn bất lực nghĩ.

“Kinh Vân, trầm lệnh cho người tỉnh lại, không ăn, được, người phải ăn.” Với tay lấy bát cháo, ăn một miếng rồi kéo Kinh Vân lại, ấn môi mình lên môi y, đẩy cháo vào miệng y. Cứ như vậy cho đến khi hết bát cháo. Lạc Cách phát tay bỏ đi.

Ngồi tại ngự thư phòng, ngón tay ngọc cứ mở rồi lại đóng vào một hộp gỗ trạm khắc tinh xảo, chính giữa là một viên ngọc màu đen. “Hoàng thượng, lần này đệ đi Giang Châu chơi, mang về được thứ này” Ngự vương gia thần bí đưa ra một cái hộp,” đây là đan dược có thể giúp nam tử nghịch thiên thụ thai” “Nghịch thiên thụ thai? – hấn ngạc nhiên cùng nghi ngờ hỏi lại ngũ đệ. “Đúng thế, chẳng qua đúng hay sai thần đệ không rõ, chỉ là vật thú vị, muốn cùng hoàng thượng chia sẻ” – Ngự vương gia cười to, thực ra, hấn cũng chẳng tin đó là thật, thấy là kì lạ nên mang tới cho ca ca chơi thôi – ai ngờ chơi lại thành thật.

Kinh Vân đắm chiêu mở đóng hộp gỗ hơn một khắc, một chủ ý đang mơ hồ hiện lên, nếu Kinh Vân có một đứa con, chắc sẽ không còn cô đơn nữa, y giờ như cái xác không hồn, vẻ mặt y lúc đấy, nụ cười, cháo vương nơi khóe miệng làm Lạc Cách rung mình, lạnh toát, tay nắm hộp gỗ chặt hơn. Đứa con, nữ nhân có thể sinh, nhìn y hoan ái với nữ nhân...

Lạc Cách dứt khoát đứng dậy, hướng tới tẩm cung.

3. Chương 4

“Oe “ Kinh Vân một tay chống lên giường, một tay bưng miệng phát ra tiếng nôn ọe. Y đã nôn nửa giờ đồng hồ không ngừng, dịch dạ dày cũng bị động tới, ào ra, vị chua lan tỏa khắp miệng.

“Thập tam hoàng tử, để Lạc Vân đi gọi thái y.” Lạc Vân nhìn Kinh Vân nôn ọe đã lâu mà không đỡ, nóng lòng muốn gọi thái y tới, nhưng lúc nàng định đi, Kinh Vân nắm chặt lấy vạt áo nàng, tay vẫn còn quần băng cầm chặt tà áo nàng, ngăn không cho nàng đi. Kinh Vân dùng ánh mắt kiên định, không cho Lạc Vân đi gọi thái y. Lạc Vân muốn dứt tay Thập tam hoàng tử ra nhưng tay y nắm càng chặt hơn, đến nỗi ngừng giọt máu li ti đã thấm ra khỏi lớp băng gạc. Lạc Vân cả kinh, nhưng không dám đi nữa, vội cầm tay buông áo mình ra, vết thương còn chưa khỏi.

“Không cần, ưm, cố kìm nén một cơn buồn nôn Kinh Vân khó khăn nói với Lạc Vân. Nếu đây là bệnh thì tốt, không cần chữa, ta cứ như thế chết đi,ta ở đây cô đơn một mình, không bằng tới cầu nãi hà, một chén mạnh bà thang mà quên đi.” Kinh Vân nói xong lại không kìm nén được một cơn buồn nôn, nôn ra. “Nếu đây là bệnh nan y thì tốt rồi, tốt rồi” Y cao hứng nói.

“Ai cho người chết? “ Mau truyền thái y. Lạc Cách tức giận nói. “Sao người để y ra nông nổi này?” Lạc Cách cao giọng hỏi Lạc Vân.

“ Nô tỳ muốn đi, nhưng hoàng tử không cho, người nắm chặt vạt áo nô tỳ, nắm tới tay rỉ máu, nô tỳ muốn đợi người ngủ rồi mới gọi thái y tới. ” Lạc Vân phân trần.

“ Người! “ Lạc Cách bắt lực nhìn người trước mắt, một thân áo trắng, da môi đều trắng. “Sao lại không quý trọng chính bản thân mình?”

Kinh Vân cười, nụ cười được giải thoát, y không biết mình mắc bệnh gì, nhưng nôn ọe như vậy, cơ thể mệt mỏi như vậy nhất định là bệnh nặng, có lẽ y sắp chết. “ Lạc Cách, người hận ta từ ngày ta sinh ra, người hận ta vì ta mà mẫu phi chết, ta như vậy không phải là đúng ý người rồi sao? Ta từ khi sinh ra, luôn lủi thủi một mình, chết rồi cũng chỉ mong người niệm tình mẫu phi, lo hậu sự cho ta, mang ta chôn cạnh mẫu phi, chỉ ít nơi âm tào địa phủ, ta cũng được nếm chút tình mẫu tử” Kinh Vân vừa nói, vừa lộ ra nhiều phần tỉnh mạch, cô đơn 18 năm qua, y luôn mong được mẫu thân ôm vào lòng, cho dù 18 tuổi, nhưng thực ra y chỉ là một người khao khát yêu thương.

“Ai bảo người là ta vừa ý. Ta muốn người sống!” Lạc Cách tức giận. “ Người dù chết, ta cũng lôi người từ địa ngục về nhân gian” Hắc bá đạo nói.

“ Tha cho ta đi. Cuộc sống đối với ta chưa từng có ý nghĩa” Vì nghĩ mình sắp chết, Kinh Vân buông lỏng tâm tình một chút, gương mặt luôn sầu khổ một tháng nay cũng vơi bớt phần nửa. (nghĩ mình sắp chết thật thoải mái nhá)

“Hoàng thượng, thái y tới.” Lạc Vân thông báo.

“Không cần đa lễ, mau tới xem y thế nào? “ Lạc Cách ngăn cản lão thái y đang định quỳ xuống hành lễ, đồng thời dịch sang bên để thái y tiến tới chẩn mạch cho Kinh Vân.

Thái y tiến tới, từng ngón tay già nua đặt trên tay Kinh Vân chẩn mạch. Lão thái y vừa bắt mạch, khuôn mày nhíu lại, đôi mắt ngưng thần, nhìn vô cùng nghiêm trọng. Biểu cảm như không thể tin được, có lẽ nào lão tuổi già, bắt mạch sai, không đúng, hành y cả đời, chẳng lẽ lại không chẩn ra, nhưng mạch này, mạch này. Thái y rời tay ra, rồi lại một lần cẩn trọng và tỷ mỉ xem lại mạch của Kinh Vân một lần nữa.

Nhìn biểu hiện của thái y, Kinh Vân mừng thầm, nhắm mắt, thanh thần ít nhiều. Mọi biểu hiện của y đều lọt vào mắt Lạc Cách, khiến hắc nô khí xung thiên, thật tức giận y chỉ một lòng muốn chết, nghĩ mình bệnh nặng khiến y lần đầu tiên bộc lộ ra vẻ mặt thanh thần, lần đầu tiên y nói với hắc bá đạo hai câu.

Thái y bắt mạch xong, run lấy lấy, quỳ xuống.

“ Hoàng thượng, vi thần ngu muội, tài cán không có, không thể chẩn ra bệnh của thập tam hoàng tử, mong hoàng thượng triệu gọi thái y khác. ”

“ Ọe “ Không thích hợp, Kinh Vân lại ôm miệng nôn, Lạc Vân vội tới giúp y vuốt ngực.

“ Không chẩn ra, không chữa được, càng tốt”

“ Người là thái y lão luyện nhất của trẫm, người còn bảo trẫm đi triệu hồi ai nữa đây?” Lạc Cách lạnh lùng hỏi, phát ra uy lực của đế vương.

“ Nhưng mạch này, thần không dám nói bừa.” Lão thái y bị dọa tới hồn vía sắp lên mây.

“ Thái y, không sao, không trị được cũng không sao. “ Kinh Vân cố nuốt xuống cơn buồn nôn nói.

“ Cũng không phải không trị được. “ Thái y nói

“ Trị được “ Kinh Vân thất vọng.

“ Sao? Rốt cuộc là Kinh Vân bị làm sao? Thần tử của trẫm sao cứ lập lờ không dứt khoát? “

“ Vi thần bắt ra được...hỉ...hỉ...mạch. “ Lão thái y lấy hết dũng khí năm mươi năm sống trên đời để nói ra câu này.

“? “

Tất cả mọi người trong phòng nhất thời cả kinh không nói nên lời.

4. Chương 5

“ Kinh Vân, hãy cố ăn một chút, không vì bản thân mình cũng vì đứa nhỏ chứ.” Lạc Cách nâng bát cháo trắng đưa tới cho Kinh Vân.

“ Đứa nhỏ gì chứ, có lẽ bệnh này biểu hiện mạch kì lạ vậy thôi. ” Sau hôm thái y bắt mạch, Kinh Vân vẫn nôn mửa dữ dội, không thể ăn được cái gì, ngay cả cháo trắng cũng khiến y lợm giọng nhưng Kinh Vân nói nhiều hơn.

“ Từ khi ta biết tới thể gian đã ở một mình, người lại sai người đánh ta, bỏ đói ta, bắt ta quỳ trên tuyết, làm bìa cho người tập bắn, ném thử độc cho người, chỉ có xây nên một thể giới mới ta mới sống tới bây giờ. Sau khi người đốt sách của ta, làm mất thể giới của ta, tâm hồn ta cũng cùng ngọn lửa đó cháy mất. Ta toàn thân trống rỗng tới nỗi tự tận cũng không nghĩ tới, thứ để ta chống đỡ với thể gian mất rồi, Tô Lệ là tất cả của ta, Tô Lệ chính là ước vọng, là khao khát của ta. Giờ thì ta được theo nàng rồi, cũng đúng tâm nguyện của người, báo thù cho mẫu phi “

“ Ngày đó còn là trẻ con, lại là thái tử được nhiều người quan tâm nhưng chỉ là giả dối, chỉ có Lệ phi thật lòng chăm sóc ta, nên khi có thai người, nàng đặt hết tâm trí vào người, bỏ ta ra một bên, xong vì sinh người mà mất đi. Nhưng ngẫm lại, chẳng phải đó là mẫu phi người sao? Báo thù cho Lệ phi lên chính con trai của người? Đó gọi là báo thù sao? Ta đã sai mất rồi. “ Lạc Cách lắc đầu, buông mi nhớ về những hành hạ hằn “tặng” Kinh Vân. “ Tha thứ cho ta” Lạc Cách khẩn thiết nói.

Kinh Vân không biết tại sao Lạc Cách thay đổi, y không muốn tìm hiểu, y giờ thanh thản đón nhận cái chết, không đặt tâm tình lên những chuyện quá khứ nữa rồi, nhưng 18 năm của y...

“ Ca ca, ta lần đầu tiên gọi người như vậy, ta bây giờ không nghĩ tới chuyện tha thứ hay không, chỉ thành tâm mong ngày được giải thoát, nếu có kiếp sau, nếu được tái kiến, ta sẽ nói ta tha thứ cho người. “ Kinh Vân nhẹ nhàng nói, tất cả giờ đây chỉ còn là hư không, y một lòng chờ tới ngày nhắm mắt xuôi tay.

“ Người đừng nói nhảm, thái y chẩn mạch không sai, người đang mang thai, mang trong mình dòng máu của ta, mang thái tử kế thừa ngai vị này. Người không được phép mở miệng ra là nói chết, nói chết, nếu người chết, diêm vương ta cũng chém đầu để đưa người về. “ Lạc Cách mất bình tĩnh, giọng điệu uy quyền nói với Kinh Vân.

Kinh Vân do dự nhíu mày: “ Lạc Cách người hàng ngày anh minh, sao giờ lại hồ đồ? Người nghĩ ta là ai chứ, nực cười, nam tử, hoài thai cái gì chứ”

“ Trẫm bảo người mang thai thì người mang thai. “ Lạc Cách lấy ra uy quyền bắt Kinh Vân phải chấp nhận.

“ Hắn không biết lại giở trò gì?” Kinh Vân nghĩ.

“ Nào, lại đây ăn cháo, xong ta mang người ra ngoài đi dạo. “ Lạc Cách dùng giọng không thể từ chối ra lệnh cho Kinh Vân.

Miễn cưỡng nuốt xuống hai thìa cháo, Kinh Vân sắc mặt nhăn nhó, cố nén buồn nôn, lắc đầu từ chối. Lạc Cách thấy vậy cũng không khỏi nhíu mày, không biết phải làm sao y mới ăn được đây, ăn cũng nôn, uống thuốc cũng nôn, Kinh Vân càng ngày sức khỏe càng yếu, nghe giọng y thều thào, tựa như sắp mất.

“ Ta đưa người ra ngoài. “ Lạc Cách vươn tay ôm lấy người y, y nhích lại sợ hãi, càng sợ hãi hơn là phải đi ra ngoài, tiếp xúc với nhiều người.

“ Yên tâm, ta chỉ ôm người ra ngoài. “ Lạc Cách an ủi Kinh Vân.

“ Thả ta trở lại Đông các. “ Y luôn mong mỗi được về, được một mình ngồi trên cỏ đọc sách, sau đó từ từ chết đi. Tưởng tới một thân áo trắng trên thảm cỏ xanh cứ như vậy mà rời đi, thật đẹp.

“ Không được, về đây rồi, sức khỏe người vậy ai chăm sóc người. “ Lạc Cách dứt khoát từ chối.

Kinh Vân cũng không đòi co với Lạc Cách nữa, nói một hồi, y thấy mệt, ý thức dần từ bỏ mình, y ngất đi.

“ Truyền....truyền thái y. “ Lạc Cách hoảng sợ gọi người, hấn hô hấp bất ổn, ngực thất lại, Kinh Vân sẽ không sao chứ, yếu tới vậy, nói chuyện một lúc liền ngất đi.

“ Tàn thái y, mạch người chẩn không sai chút nào, trầm nghĩ Kinh Vân thực sự mang thai rồi.” Sau khi xem bệnh cho Kinh Vân xong, lão thái y bị Lạc Cách dẫn tới Ngự thư phòng nói chuyện.

“ Hoàng thượng, người có tỉnh táo không ạ?”. Đây là gì, nam tử sao hoài thai được, nếu được thì cũng là quái dị, sợ rằng người biết được sẽ phỉ nhổ.

“ Trẫm cho Kinh Vân uống thuốc khiến hấn có thể nghịch thiên mang thai. “ Lạc Cách rõ ràng từng chữ nói cho thái y nghe.

“ Vi thần rất hoang mang, không dám tin, thỉnh hoàng thượng trị tội. “ Lão thái y quỳ xuống, dập đầu lên sàn.

“ Về đọc hết lại y thư, xem xem trong đó có nói gì tới truyện này không, tìm hiểu xem Kinh Vân ăn được cái gì, mấy ngày nay y đều chỉ được hai ba thìa cháo trắng, ban nãy cũng là mệt quá mà ngất đi.” Lạc Cách dặn dò lão thái y.

“ Vi thần nhận lệnh. “

Tĩnh lại thì trời đã tối, chỉ có Lạc Vân và hai cung nữ Phỉ Hồng, Phỉ Thúy trong điện, Kinh Vân sợ người lạ, nên Lạc Cách chỉ để ba người ở bên trong nội điện, còn tất cả đều đợi phân phó ở bên ngoài, y nhưn người muốn dậy tạo ra tiếng động thu hút sự chú ý của ba tỳ nữ. Họ vội tới, hỏi y thấy thế nào, cần gì không, muốn ăn gì không?

“ Lạc Vân, xuống chuẩn bị ngự thiện đi, hôm nay trẫm dùng bữa ở đây. “ Lạc Cách không báo trước xuất hiện khiến ba cung nữ giật mình.

“ Hoàng thượng, sao lần nào ngài cũng vô thanh vô tức mà xuất hiện thế? Hại con tim mỏng manh của chúng nô tỳ suýt rớt ra ngoài.” Lạc Vân không khách khí mà nói với Lạc Cách.

“ Xin lỗi người, lần nào tới đây cũng dùng khinh công, đám công công không đuổi theo được.” Lạc Cách cười trừ mà xin lỗi Lạc Vân. Từ ngày buông xuống hận ý với Kinh Vân, Lạc Cách luôn chú ý tới y, tâm lo lắng cho y, hơn nữa một đêm kia... Nên lần nào tới đây đều bước đi không được mà phải dùng khinh công, thành ra lần nào cũng vô thanh vô tức mà xuất hiện.

Lạc Vân đành bó tay, bước ra ngoài chuẩn bị ngự thiện

“ Kinh Vân, Du Nhã quốc xâm lược biên cương, đây là trận đầu tiên của trẫm, trẫm phải ngự giá thân chinh ” Hấn đi chuyến này cũng là do một phần tâm tư khác.

“ Du Nhã quốc binh hùng tướng mạnh, so với quân ta một hổ một hùm, trận này đánh lâu, khi người về mộ ta đã xanh cỏ

5. Chương 6

Năm mươi vạn đại quân, khí thế hùng hực cùng theo Hoàng đế ra trận, sĩ khí cao ngút trời, khí thế hào hùng.

“Hoàng thượng đi rồi.” Lạc Vân bước vào, mang theo bát thuốc an thai.

“Lạc Vân, thu xếp cho ta về Đông Các đi. “ Kinh Vân ngồi ghế tựa sưởi nắng dưới cửa sổ, y đã khá hơn trước rất nhiều, khuôn mặt hồng hào lên rất nhiều, không còn nôn tới kinh thiên động địa nữa, cũng ăn được đôi chút. Nỗi đau đốt thư tích ngày đó với dần đi bởi y biết, trong người mình đang có một đứa bé, bé

con đang lớn dần từng ngày, từng ngày. Y mê mẩn vuốt ve bụng mình, lúc đó y cười Lạc Cách, nghĩ rằng hẳn hồ đồ, nhưng dần dần y cũng cảm nhận được một sự sống, sự sống đang nảy nẩy. Gần đây, y luôn cảm nhận được một sự ấm áp từ bụng tràn lên trái tim, sưởi ấm tâm hồn y. Một thế giới tưởng tượng đã bị hủy, một tiểu thế giới khác, thực hơn đang lớn dần trong y, khiến cho kẻ cô đơn là y không còn cô đơn nữa, một lần nữa kéo y lại với cuộc sống. Sống, sống cùng con mình, dạy bảo nó, nhìn nó thành nhân, lập thất. Khóe miệng y cong thành một nụ cười hạnh phúc. Lạc Cách đã cho y một niềm hi vọng mới. Sau đêm đó, Kinh Vân nghĩ mình sắp chết nên cũng không so đo, oán hận Lạc Cách. Đến hôm nay, suy cho cùng Kinh Vân y còn phải cảm ơn hẳn đã cho y một tiểu sinh mệnh. Coi như đây là chuộc lỗi của hẳn đi, y tha thứ cho hẳn, giải thoát cho mình khỏi mộng mị với Tô Lệ, sống lại một cuộc sống mới, cùng con trai hay con gái mình tiêu diêu mà sống. Kinh Vân lần đầu tiên nghĩ tới tương lai.

“Thập tam hồng tử, Đông Các cũ kĩ, hẻo lánh người về đây rồi biết chăm sóc thế nào? Ta không thể bỏ công việc ở đây được. “Nàng là đại tổng quản, sự vụ trong cung không thể không làm. Mà bây giờ vì Kinh Vân có thai, muốn giấu mọi người đồng thời thập tam hoàng tử cũng sợ người lạ nên chỉ có nàng và Tần thái y chăm sóc y, không ở lại đây thì nàng phân thân sao được?”

Kinh Vân mỉm cười với nàng, không đi thì thôi vậy, giờ phải nghĩ cho bé con, không thể thích làm theo ý mình, ở đây có người quan tâm, bình an sinh con là tốt rồi. Từ khi chấp nhận đứa bé này Kinh Vân mềm mỏng không ít, tâm trí được giải thoát suy nghĩ cũng thoáng hơn, “Sau khi sinh đứa bé này rồi cùng con trở về Đông các cũng được, nếu tốt hơn thì ra ngoài cung, cha con trồng cây nuôi cá mà sống” Hình ảnh hiện lên trong đầu làm Kinh Vân hạnh phúc, lại dùng tay xoa xoa cái bụng ba tháng của mình. Chưa rõ lắm đâu, nhưng vài tháng nữa, cha có thể thấy rõ con rồi, mười tháng nữa là con ra đời.

“Để thập tam hoàng tử rời về Đông Các đi.” Một giọng nói già nua mà đầy uy nghiêm.

“Nô tỳ thâm kiến Hoàng thái hậu.” Lạc Vân nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

Thì ra chủ nhân của giọng nói đó là thái hậu đương triều, là ái phi của tiên đế, trước khi mất, tiên đế để lại dụ chỉ phong nàng làm hoàng thái hậu.

“Kinh Vân tham kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế thiên tuế.” Kinh Vân đứng lên, chắp hai tay hành lễ. Tuy y và hoàng tộc này không có tình cảm gì, nhưng vẫn giữ lễ quân thần.

“Kinh nhi, không cần đa lễ.” Thái hậu chỉ tay ý bảo y ngồi xuống, rồi sai người mang ghế tới ngồi bên cạnh y. Tay cầm lấy tay y mà vuốt ve. Kinh Vân lần đầu tiên gặp bà, đối với y chính là người lạ, nên giật mình rút tay lại, thái hậu không để ý tới hành động này của y.

“Sao lại gây thế này? “Bà lo lắng hỏi Lạc Vân.

“Thưa thái hậu, thập tam hoàng tử đang mang bệnh trong người.” Có cho thêm vài cái mạng nữa, Lạc Vân cũng dẫu dám nói với thái hậu, Thập tam hoàng tử đang mang đại tôn nhi của ngài đấy.

“Bệnh sao, nhưng việc này không thể không làm, bệnh có khi lại tốt hơn” Thái hậu cẩn trọng suy nghĩ. Bà đưa ánh mắt trong suốt như thủy tinh nhìn về phía Kinh Vân, Lạc Cách chính là kẻ thừa đôi mắt tuyệt đẹp này từ bà, bà cũng dùng chính nó chiếm sự yêu thương của tiên hoàng, nên Kinh Vân không khỏi nhói một cái trong lòng.

“Lệ phi “Bà mới chỉ nói hai từ này, trên mặt Kinh Vân đã biến sắc, nhắc tới mẫu phi, y không khỏi đau lòng, khổ sở trước kia như thước phim cũ chạy lại trong đầu y, khó khăn mới định thần lại được, “đối với ta rất tốt, nàng là phi tần duy nhất của tiên hoàng không tranh với đời, vào thâm cung còn giữ lại vẻ trong sáng thơ ngây”.

Lần đầu tiên được nghe về mẫu phi, Kinh Vân không khỏi xúc động

“Thái hậu hôm nay nhắc tới mẫu phita là có ý gì?”. Trước giờ trong cung, Lệ phi cũng như bao phi tần khác, chỉ là một bông hoa trong vườn thượng uyển, đã nở, đã tàn, sớm bị quên lãng, hôm nay thái hậu nhắc tới người nhất định có ý, Kinh Vân không ngại hỏi thẳng, y cũng không xưng nhi thần như mọi hoàng tử khác.

“Thái hậu ngưng lại, thăm đánh giá Kinh Vân, đứa trẻ này cũng không phải ngọc ngà, nhắc tới mẫu phi nó là muốn đánh thẳng vào tâm lý nó, khiến nó không còn sức mà phòng bị, tâm kế, nàng dùng cả đời, đến

giờ thành thói quen mất rồi. “Kính nhi, con cũng hiểu chuyện, ta muốn con trở về Đông các, đây là tẩm cung của hoàng thượng, con tuy là em người cũng không thể ở lại đây”.

“Muôn tâu thái hậu, hoàng thượng trước khi đi có dặn dò phải chăm sóc thập tam hoàng tử cho tốt ạ “Lạc Vân quỳ xuống, lấy lời của Lạc Cách ra, muốn giữ Kính Vân lại tại tẩm cung.

“Không phải việc của người.” Thái hậu phát uy nói.

“Nhưng... “Lạc Vân không từ bỏ

“Chuyện này ai gia tự chịu trách nhiệm với hoàng thượng, phượng ấn trong tay ai gia hay tay người, người đừng quên mình chỉ là đại tổng quản, tư cách gì xen vào chuyện nhà đế vương”. Hoàng thái hậu phát uy, quắc mắt nhìn Lạc Vân. Lạc Vân ngậm ngùi không nói, thầm nghĩ báo tin cho Lạc Cách.

“Kính nhi, dù người muốn hay không, hôm nay cũng phải rời khỏi nơi này và không được rời Đông các một bước” Thái hậu ra lệnh, phát tay áo đứng lên bỏ đi.

Dù gì cũng muốn đi, chỉ là ở lại cũng không sao, nên đối với mệnh lệnh này của thái hậu Kính Vân cũng vừa thư thái vừa lãnh đạm mà làm.

Ngồi tại đình viện trong ngự hoa viên, nhấp ngụm trà mới châm, hương trà lẫn trong gió, thoảng thoảng làm tỉnh lòng người. Thái hậu cho triệu kiến Lạc Vân:

“Từ giờ Đông các do ai gia quản lý, người không được tới gần, làm tốt việc của người là được”. Thái hậu nhàn nhả ra lệnh.

Lạc Vân vô cùng lo lắng, thái hậu muốn làm gì? Thập tam hoàng tử, thân thể như thế? Nàng nhú mày, không khỏi nghĩ tứ tung trong lòng đồng thời suy tính một chút.

“Người lui xuống đi “. Thái hậu hạ lệnh, bà còn không biết Lạc Vân suy tính gì sao. Chắc chắn nhóc con này muốn báo với hoàng thượng, lén lút tới thăm Kính Vân, âm thầm ra lệnh cho cung nhân chăm sóc tốt cho y và nhiều dự tính khác nữa, bà không phải nữ nhi mới vào cung, sớm kinh qua cung đấu, chuyện nhỏ này mà cũng không đoán ra, bà sao có thể bước lên vị trí thái hậu.

“Sai người chặn mọi thư tín từ trong cung cả công khai lẫn mật thư, bảo Tuân Ca giả nét bút Lạc Vân, viết thư bình an cho hoàng thượng. Hạ lệnh không ai được tới gần Đông các, biến nơi đó thành lãnh cung. Đưa Tàn thái y tới Hạ Châu xem bệnh cho Lục quận chúa, sai thái y kém nhất thái y viện tới xem bệnh cho Thập tam hoàng tử, thức ăn vẫn đưa tới nhưng làm kém đi một chút. “ Thái hậu từng việc từng việc một dặn dò.

Đội cung nhân lui xuống mới từ từ đưa chén trà lên miệng. Bà hi vọng Kính Vân qua đời trước khi Lạc Cách về. Bà muốn Kính Vân chết, lại vì một câu nói năm xưa của Lệ phi mà không muốn giết y ngay, để Kính Vân tự sinh tự diệt ở Đông Các, nếu y chết trước khi Lạc Cách trở về bà sẽ lo hậu sự cẩn thận cho y, nếu không, ngày Lạc Cách trở về, cũng là ngày chết của y. Muốn y chết, nhưng không thể để mọi người nói hoàng tử chết vì bị bỏ đói hay không được thái y xem bệnh nên bà vẫn cho người mang cơm tới, sai thái y kém nhất Thái y viện, bà biết có một thái y bất tài vô dụng, dùng tiền để vào, chưa từng chữa bệnh. Nhắc lòng mày, thái hậu nhìn vị phi tần đoan trang, thân hình đầy đặn phúc hậu, Hoàn phi tới thỉnh an mình.

6. Chương 7

Nhắc chân qua bậc thềm trước cửa, Kính Vân tới bên giếng nước, chậm chậm kéo gàu nước lên. Hành động của y từ từ, tựa như phải gắng hết sức mới kéo được số nước ít ỏi trong gàu lên. Chậm chạp nhắc cái gàu về bếp, đổ nước vào một cái nồi cũ kĩ, lại cúi xuống chỉnh lửa cho hợp lý.

Y bị bụi than làm cho ho khan mấy tiếng, lấy tay phất qua phất lại làm cho khói bay bớt, y ngồi lại trên cái ghế tựa cũ kĩ không biết đã ở đây mấy chục năm., thở loạn. Y hiện chỉ có thể chậm chậm làm từng việc, sức khỏe càng ngày đi xuống, ngay cả nếu chỉ đi bộ mà không phải làm gì thì chỉ mấy bước cũng làm y mệt tới ngất đi.

Nhưng y hiện tại phải cố sức, cố sức, không phải chỉ cho mình y. Căn bếp này cũng hoang sơ như Đông các này vậy. Tường tróc lở, ám đầy mùi than, đen đúa, đồ vật không hỏng hóc không thì sờn, mục khá nhiều. Nhớ lúc mới trở về, mạng nhện giăng đầy, đẩy cửa vào chào đón y là bụi mù mịt. Một thời gian không có người, Đông các thực như trở thành căn nhà hoang, vốn nơi đây cũng là nhà hoang rồi, chẳng qua khi trước có y sống ở đây thôi, một đứa trẻ vô hình, một căn nhà hoang vu trong hoàng cung trống lẹ càng làm tăng thêm sự thê lương, thương xót.

Y tiến tới, dùng giẻ lót bưng nồi nước sôi vào trong phòng, đổ vào chậu nhỏ, đoạn từng lớp từng lớp cởi áo ra, từ ngày về Đông các, y chảy mồ hôi rất nhiều, lúc nào quần áo cũng ướt đầm, trời đã vào hè, có nóng cũng không tới nỗi vậy chứ? Ban ngày còn đỡ, y có thể quạt một chút, hoặc ra bãi cỏ đọc sách, đón chút gió trời, hoặc như bây giờ, lau người một chút, nhưng vào ban đêm, mồ hôi làm y dễ nhiễm gió lạnh, đắp chăn thì nóng, mà bỏ chăn thì gai người. Y cũng không biết làm sao, đành để mặc vậy. Khăn vải màu trắng nhẹ nhàng men theo da thịt y lau qua, làn da trắng muốt, mịn màng, kế thừa từ mẫu phi. Khăn vải lau tới bụng, y bất giác lại vuốt ve, lại thấy hạnh phúc, bụng y cứng hơn so với nam tử bình thường, bởi đó đang nuôi dưỡng một tiểu sinh mệnh, hi vọng nhỏ của y, không tìm được, miệng Kinh Vân cong lại thành nụ cười hiền hòa, đôi mắt nhìn bụng mình tràn ngập tình phụ tử.

Lau người một lượt, lại lấy bộ quần áo khô trên giường mặc vào, ra ngoài lấy gàu nhỏ vào, từ từ múc nước vào gàu, từ từ mang ra ngoài đổ đi, qua vài lượt, nước tắm được đổ đi hết. Y thu xếp gọn đồ đạc rồi tới rường gỗ nhỏ, trong rường là quần áo cho trẻ em, đây là quần áo cũ của y, nay sẽ dùng cho đứa bé, y ngắm nhìn một lúc xong tới kệ sách lấy ra vài quyển tập, đặt bên trên là quyển sách màu xanh, bìa y hệt như cuốn thư tập kia.

Bước tới ngồi trên thảm cỏ, y bắt đầu viết, không phải viết về Tô Lệ, mà là biên tập lại vài quyển sách, để dạy cho bé con. Y chăm chú viết, mang hết kiến thức của mình, trình bày lại một cách dễ hiểu, từng chữ, từng chữ đều là tâm ý của Kinh Vân. Viết được một lúc, y đứng lên, mang sách vào phòng để lại trên kệ. Thuận tay cầm theo một cái hộp, đi ra khoảng đất trống, vốc tay lấy nắm hạt giống gieo trên đất, hạt giống này do mẫu phi để lại, thức ăn trừ phòng đưa tới rất ít, chỉ một bát cơm và một đĩa rau xào, không phải không ăn được mà với thân thể y hiện giờ như vậy là không đủ. Nhiều tối vì đói bụng mà tỉnh giấc rồi lại vì chính đói quá mà ngủ đi. Y đành phải tự mình gieo trồng thêm một ít rau cỏ, được chút nào hay chút đấy. Đây là loại hạt có sức sống mãnh liệt, chỉ cần gieo lên đất là nảy mầm.

Trời xẩm tối, một thái giám mang cơm tới cho y, đặt trên bàn rồi nhanh chóng rời y, không nói với y một lời. Kinh Vân cũng quen rồi, luôn luôn như thế, luôn không nói chuyện cùng y. Từ từ ăn hết bát cơm trắng, y để lại đĩa rau xào, cơm đói sẽ nhanh chóng tìm tới y, mỉm cười vì chắc chắn mình đoán đúng, y bước ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trăng. Trăng tròn mười lăm, Đông các tĩnh lặng, gió thoảng tóc mai bay...

Lạc Vân lo lắng bước đi thành vòng tròn trong phòng, đã nhiều ngày nàng không thể tới gặp Kinh Vân, mỗi lần bước gần tới Đông các đều bị kẻ nào đó đánh ngất mang về. Những cung nữ thái giám âm thầm phái đi xem tình hình thập tam hoàng tử đều mất tích, thái giám đưa cơm thấy nàng như thấy quỷ đòi mạng, sợ chạy không kịp, tên thái y chết tiết kia không thấy bóng dáng, Ngân Cách là thái y lừa dối, dùng tiền mua chức, hi vọng vào y chăm sóc sức khỏe cho Kinh Vân, nàng thà chăm tới cầu Phật tổ còn hơn. Thư tín gửi cho hoàng thượng không thấy hồi báo, chỉ sợ thái hậu đã ra tay, thái hậu tại sao phải tàn nhẫn như vậy? Hay là...nàng nói cho thái hậu việc đó...không...thái hậu nghe xong, nhất định coi đó là yêu nghiệt mà xuống tay luôn chứ không đợi cho thập tam hoàng tử tự sinh tự diệt như bây giờ, đến lúc đó một tia hi vọng cũng không có. Lạc Vân lo lắng bước loạn trong phòng, tối sáng vẫn chưa tìm được phương pháp hợp lý.

Nắng vàng vắt qua, báo hiệu một mùa hè nắng nóng khó chịu.

7. Chương 8

Du Nhã quốc, quân đông tướng mạnh, Lạc Cách cũng kinh qua không ít trận đấu khi còn là thái tử, hấn chính là mãnh hổ, càng gặp đối thủ mạnh càng khí thế, đánh giặc càng hăng. Trên chiến trường, hấn quyết, dùng mưu nghĩ kế, không cho địch một chút nghỉ ngơi, mặt khác chỉ huy bên kia cũng không phải vừa, Lạc Cách dùng mưu, địch phá mưu, hấn bày trận, địch phá trận, gián điệp ra vào hai bên ra vào doanh trại như cơm bữa. Trận này càng đánh càng sảng khoái, hấn làm hoàng đế, trong triều đối với bọn văn nhân hết nhu phải cương, khổ khổ sở sở nghĩ cách, đâu như trên chiến trường thống khoái giết giặc, thống khoái bày trận. Tính tình Lạc Cách thực ra rất hoang dã, hấn luôn muốn tung cánh bay, nhưng lại bị hoàng quyền giữ lại hoặc trước có đánh trận cũng bị phụ vương kiểm soát. Nay hấn là hoàng đế, lại gặp đối thủ, tha hồ giương cánh, đặt mạnh bát rượu sữa dê lên bàn, mạnh mẽ quệt tay lau đi vết rượu ướt trên môi:

“ Trận này đánh thật đã”

Tướng lĩnh của địch nhân là đương kim thái tử Du Mục, Du Mục là nhi tử duy nhất của Du Nhã vương, y tính tình phóng khoáng, thích kết giao, tài trí hơn người, đợi hấn lên ngôi quân chủ, chắc chắn Du Nhã quốc sẽ như rồng mà bay lên trời xanh cũng đang uống rượu sữa dê, thống khoái mà nói với các tướng lĩnh:

“ Trận này đánh thật sướng tay, đánh trận với hấn như trò chuyện cùng tri kỉ, hấn hiểu hết ta, ta cũng nắm được đường đi nước bước của hấn, trận này đánh xong, ai thua cũng đều nguyên kết giao, làm bằng hữu”. Du Mục nói vậy khiến tướng lĩnh dưới trướng không khỏi cả kinh, vội can ngăn:

“ Thái tử không thể được, trận này đi là muốn mở mang lãnh thổ, làm nước ta ngày càng lớn mạnh, thắng hay thua đều tạo nên thù hận, ngài lại muốn cùng tên quỷ Lạc Cách kết giao, ngài bảo xương máu của binh lính đã ngã xuống thì sao, ngài đối diện được với họ dưới cửu tuyền. Hơn nữa, một rừng không thể hai hổ”

“ Một rừng không thể hai hổ? Tại sao lại không thể hai hổ, hai con hổ đối đầu, vờn nhau, tranh đấu chẳng phải sẽ thú vị hơn cô quạnh một mình, đánh tới đổ máu, sau đó cùng nhau uống rượu dưới trăng, vừa là đối thủ, vừa là bằng hữu. Hơn nữa y không muốn đánh trận này, muốn Du Nhã quốc cường mạnh với thực lực của y, sợ không làm được sao, nước mạnh không chỉ là bờ cõi rộng mà là kinh tế lớn, chiếm nước khác không nhất thiết cứ phải đánh nhau mà là đồng hóa phong tục của nước mình vào, nhưng phụ vương dùng uy quyền bắt y đi, không ngờ lại tiếp đón y là Lạc Cách, trận này chắc chắn không lỗ.

Quân nô bưng thức ăn vào trướng đã thấy Lạc Cách ngồi trầm ngâm trên ghế tướng, mắt nhìn chăm chăm vào một bức thư vừa được trong cung đưa tới:

“ Hoàng thượng, đã tới giờ dùng bữa rồi ạ” Thái giám khề nhắc Lạc Cách. Hấn gật đầu với thái giám rồi vẫy tay bảo y đi ra.

Hấn vừa nhận được thư do Lạc Vân gửi tới, trong thư nàng báo tin Kinh Vân đã khá lên rất nhiều, ăn được, khuôn mặt cũng hồng hào hơn, tuy chưa xuống giường đi lại được, nhưng như vậy không phải là rất tốt rồi sao. Kinh Vân, Lạc Cách không thể lý giải nổi, tại sao từ khi đặt xuống tâm tư kia với Kinh Vân, hấn lại chú ý tới y nhiều như thế, lần đốt thư tập, là hấn muốn Kinh Vân không được chìm đắm trong thế giới ảo tưởng kia nữa, hấn muốn y sống, sống trong thế giới thực, hấn có lỗi với y, nên hấn muốn sửa sai, mà trước hết phải kéo Kinh Vân ra khỏi ảo mộng đó, tuyệt tình ra tay, chẳng qua chỉ muốn y tỉnh táo lại. Lại vì y mà làm ra chuyện kia, để lại một sinh mệnh trong y, cho y cuộc sống. Những việc hấn làm, hấn tự nhủ chỉ là muốn chuộc tội, và vì Lệ phi, tuyệt không có ý định nào khác. Thế nhưng một góc nhỏ trong lòng hấn nói với hấn không phải thế, điều đó làm cho hấn khó chịu, muốn trốn tránh, lại vì kiêu ngạo để vương mà không thể trốn, thành ra, ở trong cung cứ khó chịu, nhận được tin giặc đánh tới nhà, hấn không lo mà như vớt được phao cứu sinh. Ra trận, rời xa Kinh Vân, bình tâm lại, sau này đối với y tốt một chút, chăm lo cho cuộc sống của y, phong tước cho y, đền đáp lại ảm áp của Lệ phi hay chuộc tội gì cũng được. Còn về đứa bé với hấn không có quan hệ, ngày đó chỉ vì không chịu được ý tưởng Kinh Vân âu yếm với nữ nhân, lại muốn kéo lại y, hấn đành phải làm vậy, nên đứa bé đó là lễ vật chuộc tội của hấn, không phải con hấn. Nhận được tin tốt từ trong cung, tâm tình thật tốt, Lạc Cách bước ra ngoài trướng, ngắm trăng, Kinh Vân có đang ngắm trăng như hấn không?

8. Chương 9

Sang tháng thứ tư, bụng Kinh Vân rõ hơn, chú ý có thể thấy bụng nổi dưới lớp áo trắng. Trời ngả về chiều, râm mát hơn, Kinh Vân lại ôm hộp hạt giống ra gieo. Vốc một nắm hạt, ném bừa lên mặt đất, y chợt cảm thấy chân chao đảo, trước mắt tối xầm, ngất đi.

Không biết bao lâu mới tỉnh lại, y thấy mình đang nằm trên giường, chân mông được đắp cẩn thận, trên bàn cơm rau được đặt ngay ngắn. Đoán rằng, thái giám tới đưa cơm đã đưa y vào đây. Kinh Vân thở dài, thân thể y liệu có trụ nổi tới khi đứa nhỏ sinh ra không? Đến bên bàn, lấy đĩa đưa miếng nhỏ cơm vào miệng, y nhai thật từ từ, cẩn thận, một lúc sau mới nuốt xuống. Từ khi bụng rõ hơn, y ăn chậm hơn, nhai kĩ hơn, bữa ăn cũng phải chia ra nhiều bữa nhỏ, nếu không, bụng sẽ căng tức, trước đây rồi đem tất cả thức ăn nôn ra.

Trời vào thu, gió mang theo sương, se se lạnh. Kinh Vân ngồi bên bàn, đọc thi tập, chợt nhớ tới quyển thư của tiền nhân có nói tới một đạo lý rất hay, muốn viết vào sách cho nhi tử. liền đứng lên, tới giá sách, vươn tay định lấy sách thì một trận quần thất ập tới, khiến y ôm lấy ngực, vô cùng khổ sở. Ngực như bị ai bóp chặt, hô hấp không thông, y há hốc mồm, hi vọng hít được nhiều không khí hơn. Não bộ vì thiếu dưỡng chất, căng ra, khó chịu vô cùng. Trong người lúc đấy lại vô cùng nóng, mặt y đỏ bừng, mồ hôi vã ra, từng giọt từng giọt lăn dài sau lưng, thấm vào áo mang tới một trận rét run. Trong nóng, ngoài lạnh, thủy hỏa cùng công lại kèm thêm ngực quần thất, phế khí không thông, tỳ khí lúc này thấy vậy đến góp vui, tỳ khí nghịch lên, khiến y nôn ra toàn bộ thức ăn lúc tối, vốn chỉ có cơm và rau. Gục người bên giá sách, bàn tay nắm trên giá từ từ trượt xuống, y quỳ trên mặt đất, chặt vật mà chịu tra tấn. Xoay người lại, tựa trên giá sách, y thở hồng hộc, tay trái đỡ bụng, tay phải chống lên sàn nhà, cố sức cho mình ngồi cao hơn một chút nữa, lưng thẳng lên sẽ đỡ chặt vật hơn. Đêm trời mát mẻ mà quần áo của Kinh Vân thấm đẫm mồ hôi, hỏa trong người lui dần, hô hấp cũng bình ổn hơn, cơn buồn nôn dịu xuống, chỉ có chân tay bủn rủn, không thể cử động được. Nhưng không thể ngồi trên đất lạnh được, sẽ tổn hại nhi tử, Kinh Vân lấy hết sức, tay run run mà dùng lực khiến gân xanh nổi rõ, cứ thế, y bán vào giá sách, mượn lực cùng đôi chân suy yếu bước về giường, mấy lần, y trượt tay, ngã xuống, đều lấy tay kia ôm bụng, bảo vệ hài nhi. Khổ sở mãi, cũng tới được giường, y nắm vật ra, nghĩ mai phải tới thái y viện nhờ người xem giúp, y thì không sao, sống chết cũng được, nhưng còn sinh mệnh trong bụng, không thể xảy ra chuyện gì, cứ thế, Kinh Vân mệt mỏi thiếp đi.

Bộ dạng chặt vật của y lọt hoàn toàn vào tầm mắt của một thân ảnh áo đen đứng trên nóc nhà đối diện Đông các, thân hình kẻ đó cao ráo, đôi mắt lạnh lùng, một thân hắc y, hai tay ôm kiếm trước mặt.

Tiếng chim hót cùng ánh sáng chiếu qua cửa sổ làm Kinh Vân tỉnh lại, y hiện tại cảm thấy khá hơn tối một chút, tay chân có lực hơn, liền thay bộ quần áo khác, dự tính tới tìm Thái y viện. Ai ngờ, vừa bước chân khỏi Đông các, một lực giáng mạnh xuống gáy y, khiến y ngất đi, lúc tỉnh lại, đã thấy bản thân nằm ngay ngắn trên giường. Tưởng rằng do bản thân quá mệt mà ngất, Kinh Vân lại bước ra khỏi Đông các lần nữa. Chưa đi được mấy bước, y lại thấy trước mắt tối xầm. Mấy lần lặp lại như vậy, y biết nhất định do thái hậu giở trò, bà ta sai người canh chừng y, không cho y rời khỏi Đông các một bước, nội bất xuất, ngoại bất nhập, để mình tự sinh tự diệt.

9. Chương 10

Kinh Vân mơ màng, y không biết tại sao mình sống được tới ngày hôm nay nữa, y mang thai bảy tháng, bụng lộ rõ, áo mỏng không che được, hài nhi trong bụng đã biết đạp, lại rất hiếu động, thường xuyên trong bụng y duỗi tay đạp chân, tuy mỗi lần bé con làm như vậy, y đều đau thấu trời nhưng lại rất vui. Mỗi lần như vậy, y đều ôm bụng mà thủ thủ với hài nhi: “ Nhi tử ngoan, kiên cường mà sống, sau này ta sẽ dạy con

biết đọc biết viết...” Thái giám đưa cơm cũng đôi lần gặp y đang ôm bụng nỉ non, thấy lạ nhưng không quá quan tâm. Vị thái giám đưa cơm, từ mấy tháng trước nhìn đến bụng của Kinh Vân đã thấy sự khác thường, bụng thập tam hoàng tử ngày càng to, giống như mẫu thân lúc mang bầu tứ đệ. Nhưng thái giám này mới 15, 16 tuổi, hết sức ngây thơ lại nói nam nhân mang tử làm sao có thể nghỉ tới, hơn nữa trong cung không phải nói rằng thập tam hoàng tử mắc bệnh sao, đây có lẽ là bệnh trạng kì quái nên thái giám cũng không nhiều lời, không hỏi thăm Kinh Vân, trừ một lần y ngất xỉu đỡ y vào giường thì cũng không còn tiếp xúc gì với y. Khi đưa cơm, thấy y chật vật, từ từ giường vịn theo giá sách, khó khăn mãi mới tới được bàn ăn thì lần sau liền để thức ăn trên giường cho y. Vị thái giám này cũng coi như có nhân tình, nhưng ở trong cung, nô tài nhỏ bé, y lại là người thái hậu đối phó, hẳn đã dạn vì thái giám này ngoại trừ đưa cơm tới thì không được có bất kì điều gì với y ngoại trừ mấy ngày trước, Kinh Vân thực sự không thể tiêu hóa nổi cơm rau, đành nhờ thái giám lần sau mang tới cho y chút cháo, cháo loãng có thể tiêu hóa một chút, thái giám mới nhìn y, cúi đầu một cái. Hiện tại, phạm vi di chuyển của Kinh Vân chỉ là từ giường tới bàn, mà là trên giường nhiều hơn. Phần vì thai nhi đã lớn, đè vào kinh mạch làm phù hai chân, phần vì y suy yếu cùng cực, hơn nữa ban đêm chân co rút, cứng đờ, khó chịu vô cùng không ngủ được. Người y gầy không còn chút thịt, khuôn mặt tiêu tụy hốc hác, tóc đen chải qua loa rồi dùng dây buộc lại, trước đây, tuy có khổ, nhưng cũng tốt hơn, lại thêm kế thừa vẻ đẹp từ mẫu phi, không khỏi động lòng người. Chân tay luôn vô sức, cử động khó khăn, những lần “phát bệnh” như mấy tháng trước dần thường xuyên hơn, ngũ hành như gặp cừu nhân, đánh nhau trong người y tới địch không chết ta chết, hành y chật vật vô cùng. Nên thường xuyên nằm trên giường, vuốt ve bụng căng tròn của mình mà nỉ non, cảm nhận cái đập đau thấu xương của nhi tử, nhưng ầm ập lan tỏa khắp cơ thể, lan lên não bộ làm y thống khoái. Một tay đỡ bụng, một tay lần theo giá sách, y đi lại vài bước, dù là nữ nhân sinh con cũng nên đi lại nhiều, y lại là nam nhân, sinh con hiện không biết sinh thế nào nhưng nhất định khó khăn hơn nhiều. Đành học theo nữ tử, trước khi sinh đi lại một chút, nhưng sức lực không có, mới đi mấy bước y đã thở hồng hộc, tay trái đỡ bụng cảm thấy bụng trĩu nặng xuống.

Tiểu Vận, tên thái y vô dụng của thái y viện đang ở một góc hẻo lánh đầy cây cỏ của hoàng cung mà rong chơi, y ngậm một ngọn cỏ trong miệng, nằm vắt chân trên cây bầy ra bộ dạng lưỡi biếng mà nhìn trời. Chốn vào thái y viện ăn chơi đã hơn ba năm, y cũng có chút buồn chán, chợt nhớ tới cuộc sống trước kia, liền muốn đi tìm vui. Đúng lúc này lại nhớ ra vị thập tam hoàng tử kia, thái hậu phân phó cho y chăm sóc hẳn, chính là muốn tuyệt đi con đường sống của hẳn, trong hoàng cung này ai không biết thái y Tiểu Vận lưỡi biếng vô độ, y thuật tệt hại, dùng tiền mua quan chức. Nghe hạ nhân trong cung đồn đãi vị hoàng tử này mắc quái bệnh, quái bệnh, ba năm rồi không hành y ngứa ngáy chân tay rồi. Cảm hứng tới không thể không đi, Tiểu Vận nhảy từ trên cây xuống, vẻ mặt như sói tìm được con mồi, xoa xoa hai tay vào nhau tiến vào Đông các. Thân ảnh luôn theo dõi Đông các thấy Ngân Cách tiến vào cũng không ngăn cản, hẳn biết tên này không có y thuật, thái hậu cũng ra lệnh cho hẳn xem bệnh, ý muốn sâu xa là để Tiểu Vận với tư cách thái y, thông báo thập tam hoàng tử mắc bệnh lạ không chữa được mà qua đời, cũng là cho dân chúng một tin tức hợp lý, nên cứ mặc cho y đi vào.

Trong lúc y nhân đang trầm tư suy tính, Tiểu Vận lúc này đang đứng ở cửa phòng Kinh Vân, ngọn cỏ vì miệng há quá to nên rơi xuống đất, Tiểu Vận đang nhìn thấy cái gì thế này. Một nam tử thân mặc y phục màu xám, gầy tới da bọc xương, trắng toát, mặt tiêu tụy nhưng không mất vẻ thoát tục tiên thiên, một nam tử đẹp tới mức để vương vì y mà bại quốc cũng mỉm cười, đang bám tay vào giá sách, thở hồng hộc, bất thường hơn là bụng y rất to, người gầy như vậy, bụng to như thế là nghịch lý, hơn nữa, thập tam hoàng tử này...

Kinh Vân thở dốc, nhìn lên vị khách lạ đứng trước cửa, nhói một cái trong lòng, lại nhìn tới y phục của khách nhân, gắng mãi mới thều thào nói:

“Ngài là thái y?”

Tiểu Vận giật mình, giọng nói thều thào đoạn khí nhưng trước đây hẳn là một giọng hay trong trẻo, tóc đen buộc qua loa rũ xuống vai, thập tam hoàng tử này như thế mà còn đẹp tới vậy, hẳn người thấy người thích, tại sao lại không được tiên đế yêu thương đã thế còn mắc quái bệnh, thật là hồng nhan bạc phận.

“Đúng, ta tới xem bệnh cho thập tam hoàng tử” Tiểu Vận chấp hai tay phải trước, thi lễ nói.

“ Thái hậu...”

“ Ngài cứ yên tâm, thái hậu sai ta tới chăm sóc ngài”

“ Thì ra là vị thái y bỏ bê ta mấy tháng trốn đi chơi” Kinh Vân nhướn mày, đả kích Tiểu Vận.

“ Hì hì “ Tiểu Vận xoa xoa đầu, ngượng ngùng cười trừ.

“ Thái y chơi chán rồi, nên hôm nay tới ta tìm vui sao?” Kinh Vân giọng nói thì yếu ớt, nhưng lời nói ra mang đầy gươm đao, y tức giận vị thái y này, lúc trước nếu bỏ y không quan tâm, y không quản, nhưng hiện nay có hài nhi, với tình trạng mấy tháng nay, y vô cùng lo bé con trong bụng có làm sao không, lại không thể ra ngoài, vị thái y được giao việc cũng không một lần thấy mặt. Nên bỏ qua việc y là người lạ, Kinh Vân không khỏi đả kích y. Đặt người ngồi xuống xuống ghế, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Tiểu Vận.

“ Là vì thần đợi” Tiểu Vận chấp hai tay, cung kính nói.

“ Đợi ta chết sao?” Kinh Vân lạnh lùng hỏi lại y.

“ Có một số bệnh lý, phải đợi thời gian bệnh biểu hiện rõ hơn rồi mới có thể chẩn và trị chính xác”. Tiểu Vận trưng ra dáng vẻ học rộng tài cao nói với Kinh Vân.

“ Ngài chưa gặp ta chẩn mạch một lần, ngài có thể biết bệnh ta cần thời gian biểu hiện sao? Với lại y nhân giỏi không phải là y nhân chẩn được bệnh từ sớm sao, đợi đến khi bệnh phát rõ mới chẩn, thì người bệnh sớm gặp hắc bạch vô thường.” Tên thái y tắc trách còn thích bày đặt bao biện. Nhưng mà, Kinh Vân nhướn mày, đánh giá Tiểu Vận.

“ Người có tài chỉ cần nghe kể là biết bệnh, kể nói rằng bệnh nào cũng có thể chẩn sớm, đợi tới khi bệnh phát mới chẩn thì bệnh nhân sẽ chết là kẻ kiến thức còn hạn hẹp” Tiểu Vận đầy tự tin nói.

“ Ta tin” Kinh Vân nhàn nhã nói một câu làm Tiểu Vận nghe xong giật mình. Y tin, y tin lời bao biện của ta, một lời nói dối không chớp mắt, thêm vài phần nói bừa, kẻ nào nghe xong, tưởng thật, hành y theo lời Tiểu Vận vừa nói thì dân số quốc gia giảm mạnh, ha ha, nhìn qua thập tam hoàng tử phong thái, cốt cách đầy kinh luân như vậy, hóa ra lại là kẻ ngốc nghếch.

“ Ta tin ngươi là người có tài, còn lý lẽ của ngươi mang xuống cho chó gặm đi” Kinh Vân nhàn nhạt nói.

Y nhìn ra chân tướng của ta, Tiểu Vận chột dạ nghĩ, Kinh Vân hoàng tử này không phải kẻ tầm thường.

“ Thân hoàng tử cao quý, sao có thể nói ra lời lẽ này”. Tiểu Vận bối lá tìm sâu.

“ Không được?” Kinh Vân lạnh nhạt nói, kiểu nói đó là của Tô Lệ, mặt khác Tô Lệ là tưởng tượng của y, vậy tính cách đó chẳng phải là của y sao, chẳng qua, y trầm mặc, ít tức giận, cũng ít có người cho y tức giận, nên không dùng lời lẽ có phần thô tục đó.

“ Không phải là không được. Hôm nay tới đây tìm vui, lại tìm ra một thập tam hoàng tử thú vị như vậy thật là may mắn. Thập tam hoàng tử, trước xin hãy kể lại cho vi thần bệnh trạng của ngài từ lúc đầu tới giờ. Vi thần y thư đọc không ít, gặp bệnh lạ cũng nhiều, đa phần đều chữa được?” Tiểu Vận động viên Kinh Vân. Vọng, vắn, vắn, thiết, Ngân Cách từ lúc đầu đã quan sát tỉ mỉ thần thái của Kinh Vân, nói chuyện đã nghe ra được tình hình, tất nhiên giờ phải hỏi bệnh trạng của người bệnh.

Có thai, người chữa gì kiểu gì? Kinh Vân cười nhạt, kẻ này tự tin thái quá.

Đem tất cả mọi chuyện từ khi mang thai tới nay, tỉ mỉ kể cho Tiểu Vận nghe, mấy lần y phải dừng lại, thở dốc rồi mới có sức kể tiếp. Ngân Cách nghe xong, mặt mũi tái mét, tâm hoảng thần loạn, trong cơ thể, âm dương là học thuyết làm chủ, lại chia thành kim-mộc-thủy-hỏa-thổ ứng với các tạng phế-can-thận-tâm-tỳ, dựa vào tương sinh, tương khắc vừa hỗ trợ vừa ức chế nhau mà tồn tại. Nay thập tam hoàng tử âm dương mất cân bằng, thủy hỏa đối đầu, ngũ hành tranh chấp, đánh nhau loạn xạ, thương tổn mạnh mẽ lục phủ ngũ tạng, là người khác, sớm đã gặp cố cố, kị kị rồi, còn sức mà lần tường bước đi?

“ Bụng ngài là từ lúc bị bệnh đã to như vậy hay là từ bao giờ?” Tiểu Vận hỏi vấn đề y thấy thắc mắc nhất, Kinh Vân gầy thể mà bụng lại to vậy, có lẽ có thứ gì đó ăn mòn y, trong cơ thể xuất hiện vật lạ nên xảy ra sự bài xích, khiến ngũ hành tương thừa, tương vũ lung tung.

“ Thái y xin hãy xem mạch” Kinh Vân để hờ cổ tay trắng muốt của mình ra.

Tiểu Vận khó hiểu, bắt mạch xong, y giầy nẩy lên. Là...

Trong dân gian, một câu chuyện xưa, một lời đồn thổi theo gió bay tới kinh thành. Rằng là ngày trước, một bộ tộc quái dị, độc ác, nam tử trong tộc nếu phạm tội sẽ bị cho dùng thuốc, nghịch thiên mang thai. Lúc mang thai bị hành hạ đủ kiểu, vì là nam tử, không có cơ quan nuôi dưỡng cho hài nhi, nên đứa bé sẽ lấy lực phủ ngũ tạng của phụ thân, hình thành cơ thể cho mình nên cơ thể người cha sẽ suy yếu cùng cực. Hơn hết là lúc sinh sẽ đau đớn vô cùng, đứa bé sẽ lẫn lộn, đập quấy rất mạnh rồi mới ra, lại không có nước ối nên sẽ dùng máu của cha mà làm trơn đạo lộ. Nam nhân trong thời gian mang thai, dù khổ sở thế nào cũng không thể chết đi, sinh xong cũng duy trì sức tàn một tháng, nhận chịu sự khinh miệt của đồng tộc, nhìn đồng tộc chà đạp con mình rồi mới ra đi. Đây là biện pháp trừng trị độc ác nhất, sau này do thiên tai, tộc nhân chết hết, để lại một câu chuyện kinh hoàng cho nhân gian. Câu chuyện tới tai Ngũ vương gia, khiến Ngũ vương gia run rẩy đánh rơi chén trà, nằm giường mê man gặp ác mộng mấy ngày. “ Cầu cho bé hạ không dùng tới viên thuốc đó, tốt nhất là để đầu đó linh tinh, thuốc hồng, cung nhân bỏ nó đi là tốt nhất. Không mạng ta khó bảo toàn”.

10. Chương 11

Vân Lạc lo lắng suốt mấy tháng, không nghĩ ra cách gì, tính thời gian Kinh Vân mang thai đã tám tháng, không báo tin cho Lạc Cách được, không vào thăm Kinh Vân được, mấy lần bị đánh ngất trước cửa Đông các nàng cũng thôi không qua đó nữa, về cung tìm cách, nhưng tính đi tính lại, vẫn không đối phó được với thái hậu. Cầm chặt còi nhỏ bằng bạc trong tay, nắm ngón tay nắm còi chặt tới mức đỏ ửng. Nàng chỉ còn một cách, cứu viện duy nhất, nhưng mà... thập tam hoàng tử, an nguy của y nghiêm trọng, nàng kiên định đưa còi lên miệng thổi. Còi bạc không phát ra tiếng, nhưng vài khắc sau, một bóng đen nhảy vào phòng Lạc Vân.

Nhét thư Lạc Vân viết gửi cho Lạc Cách vào trong tay áo, hắc y nam tử nhìn Lạc Vân cười tà tà:

“ Nương tử, ta đi”

Lạc Vân chán nản vẫy tay ý bảo y mau biến đi, không phải bắt đắc dĩ, nàng tuyệt đối không nhờ y mang thư cho Lạc Cách.

Tiểu Vận cẩn trọng đỡ Kinh Vân bước chầm chậm ra bàn đá trước phòng, nhẹ nhàng đặt y ngồi xuống, còn mình ngồi sang ghế đối diện, bắt mạch cho y. Từ sau buổi sáng hứng thú nhất thời tời Đông các, bắt mạch cho Kinh Vân, biết được bí mật kinh thiên động địa kia, Tiểu Vận về nhà ngơ ngẩn một ngày, uống hết hai vò rượu quý của sư phụ. Ngày hôm sau, tới thái y viện trộm được, sắc thuốc, mang tới đặt mạnh trước mặt Kinh Vân. Thập tam hoàng tử ngẩng lên nhìn y. Sau khi bắt mạch, Lạc Cách hoảng hốt, chạy biến, hôm sau cũng không có tin tức, khiến Kinh Vân nghĩ y bị dọa sợ, y còn lo Tiểu Vận nói chuyện này ra, y sẽ bị bắt giết ngay. Nhưng nghe ngóng cả ngày cũng không thấy động tĩnh gì, Kinh Vân tạm yên tâm, Tiểu Vận là kẻ có tài lại tâm tính tốt không bán đứng y. Nên thấy y xuất hiện ở đây, đặt bát thuốc xuống trước mặt, Kinh Vân hơi kinh ngạc.

“ Thuốc an thai” Tiểu Vận thanh nhã ngồi xuống rồi kéo tay Kinh Vân đặt trên bàn bắt mạch.

“ Lực phủ ngũ tạng bị tổn thương rất nhiều, mấy tháng nay dinh dưỡng thiếu trầm trọng, sức khỏe suy kiệt”

“Ừm” Kinh Vân không bắt ngờ với điều này.

“ Người đã đắc tội gì với thái hậu vậy?” Tiểu Vận quan tâm.

“ Sự tồn tại của ta đã là tội lỗi. A” Kinh Vân hồ hững nói chuyện xưa. Lần đầu tiên gặp Tiểu Vận vì tức giận y, Kinh Vân đồng thời cũng buông lỏng bức tường phòng vệ với y nên đối với y cũng thoải mái hơn với người khác. Cũng có lẽ do tâm thanh thản nên kết bạn cũng dễ hơn, nên y nói chuyện, tiếp xúc với Tiểu Vận rất tự nhiên, không còn sự e sợ người lạ, e sợ tiếp xúc của thập tam hoàng tử Kinh Vân trước đây. Đang nói, y bỗng cảm thấy một cơn đau dữ dội, ôm bụng, người y run lên, khuôn mặt xiêu vẹo vì đau đớn. Tiểu Vận vội tới bắt mạch cho y.

“ Thái khí biến động mạnh, Kinh Vân ta đưa người vào nghỉ, rồi tới thái y viện lấy thuốc” Vội vàng đỡ Kinh Vân đứng lên liền thấy Lạc Cách đang đứng trước cửa cung, mặt xám xịt.

11. Chương 12

Lại nói tới Lạc Cách, trên chiến trường, với Du Nhã thái tử đánh trận gần bảy tháng, thi triển hết tài năng, đã thấm mệt, liền muốn dừng trận đấu “ vô nghĩa “ này lại. Tại sao nói rằng trận đấu này vô nghĩa, vì đời nào hai nước mang quân đi đánh trận, thương vong chỉ có hai nghìn không trăm linh năm người, đây khác gì là trò cười cho thiên hạ, chốn khoe khoang của hai tên tiểu tử thối Lạc Cách và Du Mục, Du Nhã vương tức giận nói vậy rồi hạ lệnh thu quân. Trước khi rút quân Du Mục kiêu căng nhìn Lạc Cách nói trận này quân ta thương vong một nghìn không trăm linh năm người, nhiều hơn người năm người, ta nhận thua, nhưng lần sau sẽ lấy của người nhiều hơn một mạng, tái kiến. Dứt lời dẫn theo mười vạn binh sĩ kém một nghìn một trăm linh một người Du Mục nhân nhả về nước. Lạc Cách nhìn theo bóng đại quân địch quốc cũng nghĩ hồi kinh thôi. Y cũng thu dọn hồi kinh, nhưng không hề báo tin cho nội điện hần sắp trở về vì hần không dám đi, không thể không nói hần lỏng lẻo về gặp người đó. Trong suốt trận chiến, hần khao khát bỏ chiến trường, chạy về tắm cung gặp kẻ đó, nhưng lại sợ phần tình cảm này của mình, nếu nhận định hần sẽ hối hận vì đối với y như vậy, nỗi đau sẽ tàn phá tâm can hần, cho dù hần có đủ can đảm đối đầu với đản vật này thì hần không muốn nhận thức rằng mình quan tâm Kinh Vân kẻ hần đã ngược đãi từ bé, kẻ chưa ra đời đã căm ghét. Nên hần lại chần chờ, kéo dài trận đánh. Ai ngờ, Kinh Vân trong cung lại xảy ra chuyện.

Gió ngược

Kinh Vân nhịn đau quỳ xuống hành lễ.

“ Tham kiến hoàng thượng”

Lạc Cách mặt tối xầm, âm trầm nhìn Kinh Vân, không rõ hần đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau hần dùng giọng nói không có độ ấm nói với Lạc Vân:

“ Đưa người về tắm cung của ta”

Lạc Vân tuân lệnh tới đỡ Kinh Vân thì phát hiện ra mặt y trắng bệch, tay nắm chặt lấy bụng cố gắng không chế cơn đau tới run rẩy

“ Thập tam hoàng tử?! “

“ E rằng y không có sức để đi đâu, cô nương là nữ tử yếu đuối chắc không đủ sức để dìu y từ đây tới Chính Dương Cung đâu nhỉ” Tiểu Vận vẫn im lặng từ khi Lạc Cách xuất hiện tới giờ đột ngột lên tiếng.

Lạc Cách vẫn giữ nguyên vẻ mặt đen sì không cảm xúc đi lại chỗ Kinh Vân rồi bế y lên.

Kinh Vân từ lúc Lạc Cách xuất hiện vẫn chưa hết bất ngờ, y không biết hần có âm mưu gì, chuyện lúc trước hần đột ngột thay đổi thái độ...

Kinh Vân yên lặng để cho Lạc Cách bế bản thân, cần rằng chịu đựng cơn đau không ngừng từ bụng truyền tới, cả người y nằm trong vòng tay Lạc Cách lại có cảm giác ấm áp.

Cẩn thận để Kinh Vân nằm xuống, tỉ mỉ đắp chăn cho y rồi lùi lại để Tiểu Vận tới trị liệu.

Tiểu Vận lấy từ trong túi ra bộ kim châm cứu, dùng mấy cây kim dài khoảng nửa gang tay, châm vào vài huyệt để giúp Kinh Vân giảm đau cùng bồi bổ chính khí. Qua một nén nhang, cơn đau của Kinh Vân dịu dần đi, y mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Suốt cả quá trình Lạc Cách không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm Kinh Vân.

“ Theo ta ra ngoài” Hắc lạnh lùng nói với Tiểu Vận.

Tiểu Vận coi như không cảm nhận thấy uy lực toát ra từ vị hoàng đế này, thông thả đi theo hắc.

“ Y bị làm sao?” Lạc Cách hỏi, từ lúc hắc thấy Kinh Vân, y gầy đến thế, đau đến thế, khổ sở y phải chịu đều làm cho hắc đau lòng, cùng tức giận chính bản thân mình. Đã quyết tâm coi trọng y, đã muốn bù đắp, muốn cho y một cuộc sống vô lo vô nghĩ.

“ Tạng phủ tổn thương, khí huyết suy yếu, mạch tượng tựa như lão niên, mệnh e rằng không thọ” Tiểu Vận từ từ nói. Y nhìn thấy trong mắt đế vương tình. Đế vương vốn vô tình, nay lại vì Kinh Vân thập tam hoàng tử mà động chân tình, sự việc ngày càng thú vị, trốn giang hồ vào cung cũng không phải không có thu hoạch.

“ Người có thể cứu y? Dù phải trả giá đại giới nào cũng phải cứu y”

“ Chuyện này chỉ có thể đi bước nào tính bước đấy, nam tử mang thai là truyện trước nay hiếm, y vẫn không đề cập, chuyện hoài thai, chuyện sinh sản đều là ẩn số. Thứ cho vi thần vô năng” Tiểu Vận thành thật đáp.

“ Người tự tin đảm bảo được y tới lúc nào” Lạc Cách hỏi.

“ Chuyện khó nói trước. Vi thần sẽ cố hết sức”

“ Thần y Tiểu Vận, trầm trọng cấy vào người” Lạc Cách nói rồi bỏ lại Lạc Vân và Tiểu Vận vào trong xem Kinh Vân.

Tiểu Vận nghe thế liền giật mình, hoàng đế biết thân phận của y.

“ Cha” Tiểu hài tử tóc buộc cao, khuôn mặt rạng rỡ, tay cầm kẹo hồ lô chạy lại chỗ y.

“ Hiên nhi” Kinh Vân tươi cười, buông quyển sách trên tay xuống rồi ôm nhi tử vào lòng.

“ Cha, hoàng thượng bá bá bảo rằng sự tồn tại của con là yêu nghiệt, người cho con uống một bát thuốc”

Rồi Kinh Vân thấy thất khiếu Hiên nhi bắt đầu chảy máu, tiểu hài tử kêu lên đau đớn

“ Con đau quá, cứu con”

“ Cha ơi cứu con” Tiếng hài nhi khẩn thiết xé lòng y.

Tiếp theo y thấy bản thân xa dần Hiên nhi.

Nhi tử của y thảm thiết gọi y.

“ Cha đừng rời xa con”

“ Cha cứu Hiên nhi của cha”

Không!

Kinh Vân hét lên trong đầu rồi bật dậy, mồ hôi thấm ướt áo ngủ bằng gấm. Gần đây y thường xuyên nằm mơ như vậy. Sự xuất hiện của Lạc Cách khiến y lo lắng không biết hắc muốn làm gì, Lạc Cách – vị thái tử được sủng ái, bảo hắc đột nhiên thay đổi, ân cần chăm sóc y, y không tin. Từ khi nhận thức được tới nay, y đã là chỗ để Lạc Cách trút giận, chơi đùa, lần này hắc chắc chắn có âm mưu. Mà sự tồn tại của đứa bé trong bụng y là nghịch thiên, hắc tất nhiên sẽ không muốn lưu lại. Kinh Vân sợ rằng những ân cần chăm sóc của Lạc Cách là chứa đựng âm mưu, chơi đùa với y, rồi hại Hiên nhi. Tay Kinh Vân để trên bụng vô thức nắm lại, những ngày gần đây mỗi khi ăn cơm, uống nước y đều nghĩ liệu trong đó có thuốc lạc thai hay không? Y không thể để như thế này, y phải bảo vệ Hiên nhi, nhưng y chỉ là một hoàng tử bị vứt bỏ, bị lãng quên, thân cô thế cô biết lấy cái gì để bảo vệ nhi tử. Kinh Vân nghĩ đi... nhi tử của người là do một

nam nhân sinh ra, dù nó có ra đời cũng không thể đảm bảo an toàn lớn lên. Người cần một thứ có thể đe dọa Lạc Cách lâu dài, một thứ đủ quan trọng nhưng không phải lúc nào cũng cần tới.

Hồ phù!

“Kinh Vân” Lạc Cách đang phê duyệt tấu chương ở bên cạnh nghe thấy tiếng thở dốc bèn biết Kinh Vân lại gặp ác mộng, liền vào trong xem y. Kinh Vân từ khi trở về Chính Dương Điện đều yên tĩnh làm theo lời Tiểu Vận, cho y ăn thì ăn, uống thì uống. Các cơn đau cùng nóng lạnh vẫn thường xuyên dày vò y, đêm tới thì ác mộng quấy nhiễu. Lạc Cách vội nhưng hấn cũng không thể làm gì hơn.

“Để ta giúp người thay áo”

“Đa tạ” Kinh Vân nhàn nhạt nói.

Lạc Cách lấy áo trong tủ ra, tỷ mỷ giúp Kinh Vân lau người, rồi thay đồ, bụng y trắng nõn, to lên như cái trống vì mang thai nhiều tháng mà có các vết ran da chạy xung quang. Lạc Cách không hề thấy xấu, mà lại dâng lên trong hấn một sự yêu thương chịu đựng. Không kìm được, hấn chỉnh lại cho Kinh Vân ngồi ngay ngắn, rồi áp tai vào bụng y, nghe ngóng tin tức của hài tử.

Kinh Vân thấy một cảm giác bình yên dâng lên trong lòng, nhưng rất nhanh chóng quá khứ nhắc cho y Lạc Cách đã làm những chuyện gì.

“Được rồi, người ngủ tiếp đi. Trầm nhìn người ngủ”

“Được” Kinh Vân đáp rồi nằm xuống, nặng nề chìm vào giấc ngủ”

Kinh Vân mất gần một canh giờ để tìm kiếm trong phòng, y không nuôi nhiều hi vọng có thể tìm thấy hồ phù, nhưng có lẽ ông trời phù hộ cho đứa nhỏ, trong một hốc nhỏ cạnh giường y tìm thấy hồ phù.

“Kinh Vân, ta tới xem mạch cho người đây” Tiểu Vận hào sảng đi vào, trên mặt không che dấu hứng thú rất cao.

“Người đoán xem” Tiểu Vận vừa nói vừa ngồi xuống đồng thời chuẩn bị y cụ.

“Có chuyện gì mà người vui vẻ vậy” Kinh Vân ngồi xuống rồi đưa tay ra cho Tiểu Vận bắt mạch.

“Ta vừa nghe thấy ở vùng Sa mạc phía tây có câu truyện truyền thuyết về nam nhân sinh tử, ta nghĩ nếu có thêm thông tin sẽ giúp ích cho người. Có điều nghe đồn kẻ nắm thông tin rất lập dị, hấn muốn Lạc Vân đích thân tới mới chịu đưa đồ”

“Không cần để Lạc Vân mạo hiểm vì ta” Kinh Vân vội ngăn cản

“Cũng không phải nguy hiểm gì, kẻ này đem lòng yêu thương Lạc Vân cô nương đã lâu, Lạc Vân cũng có ý với hấn nhưng vì nặng lòng với người và Lạc Cách nên cứ chần chờ hôn sự không thôi, mà hấn ta thì không đợi được nên phải làm chút chuyện. Tuy nhiên nguyên vật liệu cũng ở phía tây nên ta phải đi cùng Lạc Vân cô nương” Tiểu Vận nói.

“Nếu vậy thì phải phiền Lạc Vân cùng người vất vả một chuyến” Kinh Vân cười nói.

“Được rồi, mạch tượng vẫn yếu như thế. Đây là thuốc, khi nào cảm thấy không khỏe thì uống vào, chỉ là bổ chính khí bữa bãi thôi. Nhưng tình hình của người hiện giờ không thể làm gì khác được” Tiểu Vận thu hồi y cụ, muốn rời khỏi.

“Tiểu Vận, ta muốn nhờ người một việc” Kinh Vân mở lời.

“Chuyện gì?” Tiểu Vận tò mò hỏi y.

“Ta muốn thuê hai người đáng tin trên giang hồ giúp ta làm chút chuyện”

“Được. Nhưng người tin cậy, giá không rẻ”

Kinh Vân liền lấy một hộp gỗ cỡ nhỏ, trong đó là ngọc trai chất lượng cao, cùng hồng ngọc, bạch ngọc thượng đẳng” “Mẫu phi năm đó để lại”

“ Thành giao, mai người sẽ tới”

Ba ngày sau, Kinh Vân cùng Lạc Cách dùng bữa trưa, vẫn yên tĩnh như mọi khi.

“ Ta no rồi” Kinh Vân buông đũa.

“ Uống thêm chút canh đi, trong này bỏ thêm nhiều vị thuốc bổ, rất có ích cho người”

“Xin lỗi, ta không thể”

“ Ngốc” Lạc Cách mắng “ Người đâu cần xin lỗi”

“ Ta có chuyện muốn nói”.

Lạc Cách nhướn mày ngạc nhiên.

“ Được thôi” Vẫy lui cung nhân. Lạc Cách chống tay lên cằm, thoải mái nhìn Kinh Vân chờ đợi. Hắn nghĩ biểu hiện trong thời gian này của bản thân đã làm Kinh Vân động lòng rồi.

Kinh Vân lấy từ trong ngực ra một vật, rồi đặt nó lên bàn.

Lạc Cách ngạc nhiên: “ Hổ phù”

“ Hổ phù giả” Kinh Vân sửa lại.

Lạc Cách nhìn y khó hiểu.

“ Ta đã đem hổ phù thật giấu ở nơi không ai biết, đồng thời làm hổ phù giả này, hai cái chỉ khác nhau ở một chi tiết rất nhỏ nhưng cũng đủ để phân biệt thật giả. Nếu tin tức hổ phù thật đã biến mất không được loan ra, hoàng thuiwongj vẫn có thể dùng hổ phù này để điều động quân đội”

“ Người muốn gì” Lạc Cách hỏi

“Bảo toàn tính mạng cho hài tử, để nó lớn lên, trưởng thành, sống hết cuộc đời của nó”

“ Đổi lại?” Lạc Cách nhìn Kinh Vân, giọng bắt đầu lạnh đi.

“ Ta Sẽ giữ bí mật này mãi mãi”

“ Được lắm, Kinh Vân” Lạc Cách phẩy tay áo bỏ đi.

Hắn về tới thượng thư phòng, gạt rơi toàn bộ tấu chương, đập vỡ vài thứ đồ trang trí, rồi buông người ngồi trên long ỷ.

Kinh Vân vẫn không tin hắn, cho dù hắn đối xử dịu dàng với y. Hài tử chẳng phải cũng là con hắn sao, chẳng lẽ phải đến khi Kinh Vân lôi hổ phù ra đe dọa hắn mới đảm bảo cho hài tử một cuộc sống bình an sao?

Cơn đau liên tục suốt tám ngày không dừng, như có một bàn tay đầy móng vuốt ở trong bụng Kinh Vân mà cào cào, nghiền nát cơ nhục. Cơn đau liên tục không ngừng nghỉ nhiều khi khiến y tưởng mình sẽ chết, nhưng lại có một luồng khí ấm từ đan điền lan tỏa duy trì chút hơi tàn của y.

Cung nhân ở bên y không thèm quan tâm đã tám ngày y không ăn, lúc trước còn sức y có thể bám giường lần tới bàn uống nước nhưng hiện tại cơn đau kéo dài làm y kiệt sức, đã hai ngày không uống nước, môi y khô khốc. Tuy nhiên mọi cảm giác của bị cơn đau làm cho mờ nhạt đi, duy chỉ có ý thức của y vẫn tỉnh táo, từng cơn đau như xé rách bụng y y đều cảm nhận được rõ ràng.

Bàn tay y đặt trên bụng, hơi thở nhẹ tới nỗi nếu không phải cao thủ võ lâm e rằng khó nhận ra.

Đây là tình trạng Kinh Vân lúc Lạc Cách tới. Hắn vì giận y không tin tưởng mình liền tám ngày không tới chỗ y, ai ngờ khi vừa tới Kinh Vân lại như người sắp chết, nằm trên giường.

Không kịp điều chỉnh lại cảm xúc của mình, hần lập tức gọi toàn bộ thái y viện tới, nhưng tất cả những gì các vị thái y già nói với hần là: “Vị thần vô năng”. Tính thời gian Tiểu Vận có lẽ đang trên đường trở về, nếu Kinh Vân có thể trụ được thêm vài ngày nữa, Tiểu Vận có lẽ sẽ cứu được y.

Thời gian nặng nề trôi qua, Lạc Cách bắt đầu sợ ngủ, hần sợ khi tỉnh dậy thấy Kinh Vân lạnh toát nằm trong tay hần.

Lại bảy ngày nữa trôi qua, Kinh Vân vẫn như vậy, đau đớn, hơi thở mỏng manh, dù ăn hay uống đều nôn ra, môi khô tới nứt nẻ.

“Đau...quá” Kinh Vân khê rên rỉ, cơn đau này khác hẳn nỗi đau liên tục mấy ngày qua, mạnh mẽ và dữ dội hơn nhiều. Y thấy bụng mình gồng cứng lại, rồi thốc xuống khung chậu.

“Ư ư ư ư” Y theo bản năng nằm nghiêng người, cong mình ôm lấy bụng

“Đau”

Y cắn môi dưới khô khốc của mình tới khi bật máu, đan điền lại có một luồng khí ấm áp tưới vào kinh mạch khiến y cảm thấy có sức trở lại, cũng cảm nhận rõ cơn đau hơn. Tiếng rên rỉ của y đánh thức Lạc Cách đang thiếp đi vì quá mệt mỏi. Thấy Kinh Vân dường như đau đớn hơn Lạc Cách vội vàng triệu thái y tới.

“Sắp...sắp sinh” Vị thái y già chỉ kịp nói vậy rồi vì sợ quá mà ngất đi. Mạch mỏng như sợi chỉ, làm sao sinh, mà vị quý nhân này có mệnh hệ gì e rằng cả nhà ông sẽ chịu tội theo, lão thái y đã già, không chịu nổi kích thích này liền ngất đi.

Các đợt cung lui ngày càng dồn dập hơn, Kinh Vân nắm chặt tay Lạc Cách, khó khăn nói.

“Nếu có chuyện gì mong hoàng thượng bảo toàn hài tử”

“Người cùng hài tử sẽ không sao đâu” Lạc Cách trấn an Kinh Vân rồi ra lệnh cho một vị thái y khác tới xem y.

Vị thái y già run run đặt Kinh Vân nằm ngửa lại, bụng lớn đè vào khung chậu khiến y càng khó chịu hơn, rồi cởi quần y, kiểm tra sản đạo. Mới được 2 phân.

“Còn..còn một thời gian nữa mới vỡ..vỡ ối, nhưng thập tam hoàng tử sức yếu sợ rằng quá trình sinh sản dài sẽ không chịu được. Thần trước tiên, chuẩn..chuẩn bị một chút sản dược...cấpcấp thập tam hoàng tử uống” Vị thái y già run rẩy nói.

“Nhanh đi chuẩn bị” Lạc Cách ra lệnh.

Rồi hần quay lại, nắm tay Kinh Vân động viên y.

“Hài tử sẽ sớm được sinh ra thôi”

Kinh Vân cong người lên vì cơn đau ập tới, mạnh mẽ và mãnh liệt như vỡ òa, rồi y cảm thấy một dòng bước ấm áp trào ra dưới hạ thể.

“Vỡ ối rồi” Thái y già vội hô lên nhưng lập tức ông ngất đi.

Trong phòng tràn ngập mùi tanh của máu.

Dòng nước ối vừa thoát ra từ người Kinh Vân đỏ tươi như máu, chính xác đó là máu của y, không biết sức mạnh nào ở trong bụng y cào cấu hơn nửa tháng để tích thành một túi máu làm trơn sản đạo giúp hài tử đi chuyển trong sản đạo dễ dàng hơn.

Lạc Cách nhìn máu nhuộm đỏ đệm chăn bên dưới mà đau xót vô cùng, Kinh Vân đã yếu đến thế, lại mất lượng máu như vậy thì y sợ rằng không trụ nổi.

Tiểu Vận trở lại chính là thấy bên dưới Kinh Vân một màu đỏ chói mắt, Lạc Cách đang nắm chặt tay y, còn y đang gồng mình chống lại các cơn cung lui, mồ hôiбет vào làm tóc tai rối loạn. Thế cục đầy hoang tàn.

“Hoàng thượng, để thần tới” Tiểu Vận nhanh chóng tới kiểm tra sản đạo của Kinh Vân.

Sản đạo mở rất nhanh, điều này cũng rất tốt, bởi Kinh Vân sức yếu, cần sinh nhanh nhất có thể.

Tiểu Vận lấy 2 dây treo bằng vải buộc lên trần rồi mở rộng 2 chân của Kinh Vân đồng thời treo chúng lên, y cũng buộc thêm một dây nữa vừa tầm tay của Kinh Vân giúp y mượn lực rặn xuống tốt hơn một chút.

“Hiện tại người theo các cơn cung lui rặn xuống nhé” Tiểu Vận căn dặn.

“Được” Kinh Vân bám tay lên dây vải, theo các cơn co cứng trong bụng cố rặn xuống.

“Nào” “Tốt lắm” “Tốt lắm, hài tử đang đi xuống, cố lên Kinh Vân” Tiểu Vận đồng viên.

Kinh Vân cảm thấy sản đạo của mình có một vật đang trôi xuống theo lực rặn của y, nóng rát, và hình như có vẻ quá lớn so với sản đạo của y, y cảm thấy như bản thân bị xé ra làm đôi.

Y nín thở rặn xuống tới mức ngũ quan biến dạng, môi tím lại.

Lạc Cách ngồi sau, ôm y trong vòng tay của mình, hi vọng cho y thêm chút sức lực.

“Cố lên, một chút nữa là người có thể gặp con của chúng ta rồi”.

Hết cơn cung lui, Kinh Vân thở ra rồi như điều đứt dây ngã vào lồng ngực của Lạc Cách.

“Hộc...hộc” Kinh Vân khó nhọc thở. Lại một cơn cung lui nữa xuất hiện, y cố gồng người rặn xuống, bàn tay nắm trên dây vải trắng bệch vì cố quá sức.

“Ồi không” Tiểu vận kêu lên đầy thảm thiết.

“Có chuyện gì?” Lạc Cách không kiên nhẫn hỏi lại.

“Ngôi thai bị ngang, tay ra trước.” Tiểu vận chần chừ trong một giây rồi quyết định.

“Ta sẽ đẩy hài tử lại vào bụng người, chỉnh thai vị” “Quá trình rất đau, người cố gắng gượng vì hài tử nhé” Tiểu Vận nói với Kinh Vân

“Được” Kinh Vân không chần chờ đáp ứng.

!

Đau đơn không thể diễn tả, Tiểu Vận đưa tay vào sản đạo của y, đẩy hài tử đã trôi xuống ngược lại bụng y, còn giày vò trong đấy chỉnh lại cho đầu hài tử có thể ra trước.

Suốt cả quá trình sinh sản, đan điền y luôn có một luồng khí tiếp sức cho y, y mới trụ được tới giờ, tuy nhiên đau đớn này khiến y cảm thấy bản thân sắp vỡ vụn.

Tiểu Vận thấy thai vị đã ổn, liền rút tay ra, lấy tay kia lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Được rồi, Kinh Vân, chúng ta bắt đầu lại nhé”

Thuận theo các cơn cung lui, Kinh Vân lại cố gắng rặn xuống, cố gắng đưa hài tử xuống sâu hơn, sâu hơn nữa.

“Thấy đầu rồi, cố lên, một hơi nữa nào”.

Kinh Vân hít sâu rồi theo cơn co thắt rặn hết sức xuống. Nhưng qua mấy lần hài tử vẫn ngoan cố cứ thò ra rồi lại vì y hụt hơi mà chui vào.

Tiểu Vận để cho một vị thái y khác lo đỡ hài tử còn mình thì đặt tay lên bụng Kinh Vân ra sức ấn xuống.

Kinh Vân đau tới bật người ngồi dậy. Lạc Cách vội giữ y lại, ôm chặt y trong lồng ngực. Kinh Vân đè nén cảm giác muốn giãy dụa, muốn đẩy bàn tay đang ép trên bụng mình ra, muốn thoát khỏi đau đớn này. Rồi y thấy có một vật tròn cứng thoát ra khỏi sản đạo của mình.

Hài tử nhuộm máu của người sinh ra y, đỏ rực.

Tiểu Vận xử trí một chút cho Kinh Vân, Lạc Cách giúp y lau người thay lại bộ đồ mới.

Kinh Vân nằm nghỉ một chút thì Tiểu Vận bế hài tử tới.

“Là hoàng tử” Tiểu Vận cười “Người muốn đặt tên cho nó là gì”

“ Lạc Hiên” Kinh Vân bế hài tử trong tay, mỉm cười dịu dàng.

“ Tiểu Vận, suốt quá trình sinh trong đan điền của ta đều có một luồng khí giúp ta duy trì sức lực” Kinh Vân nhớ lại lúc sinh sản.

“ Người uống phải viên thuốc kỳ lạ của bộ tộc, nguyên bản thuốc này rất đáng ngờ, nhưng ta có chế ra thuốc điều trị” Tiểu Vận lấy trong người ra một lọ thuốc rồi đặt lên bàn.

“ Thuốc này giúp người gắn liền sinh mạng của mình với một người khác, người này sống, người sống”.

“ Y có thể gắn sinh mệnh mình với sinh mệnh của ta” Lạc Cách nói

“ Được, vậy hoàng thượng hãy nhỏ vào trong vài giọt máu, rồi đưa cho Kinh Vân uống”.

Lạc Cách lấy đoản đao bên người vạch một đường nhỏ trên ngón giữa rồi nhỏ máu vào trong lọ, sau đó hắn đưa cho Kinh Vân uống.

“ Lạc ... Cách” Kinh Vân không biết nói gì.

“ Ta không phủ nhận quá khứ đã gây cho người nhiều tổn thương, nhưng ta sẽ dùng cả đời để chứng minh cho người thấy ta hiện tại đối với người là toàn tâm toàn ý, ta yêu người, Kinh Vân”

Kinh Vân hồi phục rất nhanh, Tiểu Vận lại muốn rời khỏi.

“ Không có bữa tiệc nào không tàn, ta là người ưa tự do, sẽ không dừng lại cố định ở một nơi nào” Tiểu Vận nói “ Lần này trốn vào hoàng cung gặp người là hạnh ngộ của ta, ta để lại Phí Ứng cho người, khi nào cần hãy truyền tin cho ta”.

“ Được” Kinh Vân thấy y như vậy cũng không giữ lại nữa.

“ Chúc hai người hạnh phúc” Tiểu Vận nói rồi giục ngựa phi nước đại.

“ Trở về thôi” Lạc Cách vòng tay ôm lên vai Kinh Vân, tựa như sẽ bảo hộ y cả đời.

“ Được, trở về thôi” Kinh Vân cười đáp ứng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van>